

PRAŽSKÝ FOTBALOVÝ SPECIAL

**Díky,
trenéře**

TOMÁŠ BEZPALEC
OBLÍBENÝ TRENÉR Z BŘEZINĚVSI

PROSINEC 2015 | **ZDARMA**

TÉMA JAK SI VEDLI
NOVÁČCI V PŘEBORU

MLÁDEŽ VELEÚSPĚŠNÝ
ROK 2015

KLUB FK MOTORLET
PRAHA

Koho nehřeje fotbal,
toho zahřejeme my

 Pražská teplotárenská
Bezpečné teplo vašeho domova

str. 2-6

ROZHOVOR

TOMÁŠ BEZPÁLEC A DÍKY, TRENÉRE!

str. 10-11

NEJ...

KAM CHODILO NEJVÍC DIVÁKŮ?

str. 22-23

HISTORIE

KLOKANI A VYTOUŽENÝ TITUL

TÉMA

PĚTICE NOVÁČKŮ V PŘEBORU

str. 8-9

STŘÍDÁNÍ

JAKUB SAINER Z UHELNÝCH SKLADŮ

str. 12

LEGENDA

JAROSLAV BOROVÍČKA

str. 14-15

MLÁDEŽ

TALENT TOMÁŠ JÍRŮ

PROJEKTY PFS V ROCE 2015

str. 16-17

str. 18-19

TRÉNINK

OBCHÁZENÍ JEDEN NA JEDNOHO

str. 20-21

KLUB

FK MOTORLET PRAHA

str. 24-25

CIVIL

DANIEL „CANNVARO“ KAISER

str. 26-27

FOTO MĚSÍCE

+ WEB PFS

str. 28

přeje
Lukáš Vrkoč & kolektiv autorů Speciálu

VYCHÁZÍ ZA PODPORY:

PRAHA
PRAHA
PRAHA
PRAHA

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI PFS:

DNES **iDNES.cz**

PRAŽSKÝ FOTBALOVÝ SPECIÁL

ROČNÍK VI. – PROSINEC | VYDÁVÁ: Pražský fotbalový svaz (PFS), Kozí 915/7, P. O. Box 2, 110 15 Praha 1 | KONTAKT: 733 141 394, PFSpecial@seznam.cz | REDAKCE – EDITOR: Lukáš Vrkoč | SPOLUPRACOVNÍCI: Jan Gruber (marketing), Radim Trusina, Štěpán Šimůnek a Miloslav Jenšík (texty), Ondřej Hanuš a Pavel Jiřík st. (foto), Soňa Charvátová (korektury), Milan Titěra | GRAFICKÁ ÚPRAVA, TISK: PRESCO GROUP, a. s., Máchova 21, 120 00 Praha 2 | DISTRIBUCE: GRAND PRINC MEDIA, a. s. | NÁKLAD: 5 500 ks. | ISSN 1805-2541

| FOTO NA OBÁLCE: archiv T. Bezpálce | ILUSTRACE NA TÉTO STRANĚ: Designed by Freepik

**Díky,
trenéře**

ROZHOVOR

DÍKY, TRENÉRE!

TOMÁŠ BEZPALEC Z BŘEZINĚVSI SKONČIL V SOUTĚŽI O OBLÍBENOSTI MLÁDEŽNICKÝCH TRENÉRŮ NAPŘÍČ VŠEMI SPORTY V ČESKU V NEJLEPŠÍ DESÍTCE. JAKÁ JE JEHO FILOZOFIE VÝCHOVY MLADÝCH FOTBALISTŮ?

TEXT: RADIM TRUSINA **FOTO:** PAVEL JÍŘÍK ST., ZUZANA KUBINOVÁ, ARCHIV T. BEZPALCE

Na finále projektu Díky, trenéři měli zástupce fotbalu slušnou podporu.

Před šesti lety založil s kamarády v Březiněvsi první mládežnický tým, dnes eviduje klub z okraje Prahy už 170 dětí, které mají v registračním průkazu uvedeno: Březiněves. I díky tomu se TOMÁŠ BEZPALEC, jako jediný zástupce fotbalu, dostal do TOP desítky v celostátním projektu „Díky, trenéři“. Nevyhrál, ale i tak si své účasti ve finálovém kole považuje. A pro klub je to jen jeden z důkazů, že je na správné cestě.

■ Jak vysoko řadíte účast v nejlepší desítce projektu Díky, trenéři?

Nejen účast v desítce, už jen ta nominace od rodičů ve mně vzbudila pocit, že to nejspíš děláme v Březiněvsi dobře. I když mi to lidé říkali už dřív, tak teď to šlo do éteru.

■ A děláte to dobře?

Myslím, že ano. Ale tohle byla i nějaká zpětná vazba, že to stejně vnímá i okolí, především rodiče dětí. To je pro mě velmi pozitivní. Už jen fakt, že jsem byl vybrán do poslední třetinky, byl krásný. Na náš trénink pak přijeli organizátoři, podívali se na něj, pochválili ho. I na základě příběhu Březiněvsi jsem se dostal do finálového kola. Bylo to super.

■ Bral jste tu soutěž vážně? Jak jste k ní vlastně přistupoval?

Nechci říct, že jsem to neřešil, že mi to bylo jedno, ale nechával jsem to plout. Dělal jsem všechno jako dřív. A moji kluci perfektně makali.

■ Připravil jste si speciálně pro tento projekt nějaký top trénink?

Nic takového, byl to běžný hodinový trénink. Snažím se poctivě připravit na všechny, tenhle nebyl výjimkou. Jenže je problém, že do poslední chvíle nevím, kolik mi přijde kluků, jak to mám stavět.

■ Takže máte v mládeži podobné problémy, na jaké si stěžují i trenéři mužských týmů?

Ano, čekáme do posledních chvil, kolik kluků přijde. Někteří rodiče nechápou, že i my se musíme připravit. Místo toho napíšu pět minut před začátkem, že kluk má nějaké vystoupení

ve škole. O tom ví minimálně týden dopředu, i kdyby tři dny... Tohle jsou střípky, které vás trochu naštvou. Ale bereme to tak, jak to je.

■ Co s tím?

S kolegy se snažíme, aby se rodiče naučili důslednosti, aby respekto-

„Dělám něco navíc, nic za to nechci – tedy jen pochopení od rodičů.“

vali náš systém a podobné věci psali s předstihem. Nejsem trenér, který by ve středu večer posílal nominace, že se v sobotu hraje tam a tam, ať si udělají čas. Nominace dělám na tři týdny až měsíc dopředu. Přesto se mi stává, že mi někdo v pátek večer napíše, že jedou s klukem na chatu. Od rodičů by to chtělo větší pochopení, že i my trenéři si organizujeme čas, který těm klukům věnujeme. Vždyť já na trénincích a zápasech ani nemám svého kluka, který hraje jinde. Dělám

něco navíc, nic za to nechci – tedy jen pochopení. Ať se rodiče zkusí zamyslet, jak by se zachovali v mé kůži.

■ Co vám vlastně chybělo k tomu, abyste projekt „Díky, trenéři“ vyhrál?

Předvedli jsme pětiminutový trénink na bázi toho, co se učíme. Komise se radila, pak vybrala čtyři nejlepší, bylo to čistě na nich, možná se rozhodovali i na základě jednotlivých příběhů. Do čtyřky jsem se nedostal, ale nezanechalo to ve mně vůbec nic negativního. S ostatními kolegy jsme si přáli úspěch navzájem, byla tam

sím se sehnat někoho tady v Praze. Hodně jsem se spřátelil také s vítězem Michalem Eisenkolbem z florbalu. Ten mi vyprávěl o jeho míchačce, což je velmi zajímavá myšlenka.

■ Povídejte.

Udělá turnaj, tam pozve i hráče z jiných klubů a všechny rozmixuje. V jednom mužstvu tak spolu hrají děti, které by jinak soupeřily. To mě hodně inspirovalo. Chtěl bych udělat něco podobného u nás v Březiněvsi. Napřít celým fotbalovým klubem, pak to ještě rozšířit o okolní celky. S Michalem už jsme se domluvili, že florbalisté přijedou k nám na fotbalový turnaj, kde to promícháme, to samé pak uděláme u nich v hale s florballem. Kluci si zase vyzkoušejí něco jiného. I ve fotbale je možné zavést něco takového. Líbí se mi projekt Pražského fotbalového svazu Neberte nám naši hru (apeluje na rodiče, aby nezasahovali do práce trenérů a nekríčili na děti – pozn. red.), tak proč nedělat i tohle? Seznámit kluky, kteří proti sobě hrají, trenéry. Uvidíme, co z toho vznikne.

■ Chápu správně, že efektem by měla být přátelštější atmosféra při následujících zápasech?

Přesně tak. Kluci by se měli naučit být ohleduplnější k soupeřům, jde také o propojování společnosti.

■ Je pravda, že některé vztahy ve fotbale jsou zbytečně vyhrocené...

To může být na mužské úrovni, ale i když je velká rivalita, je to hlavně o lidech. Nemá smysl emoce z fotbalu přenášet na mezilidskou úroveň. Po zápasech bychom si měli umět podat ruce, k tomu kluky vedeme.

■ Při finálovém kole jste ukazoval váš trénink před komisí. Jaké jste měl ohlasy?

Dostal jsem pozitivní zpětnou vazbu, že trenér mám náboj, že děláme cvičení hrou, čehož se sám zúčastňuji

Správný trenér ví, co patří do výbavy.

Podle šály je jasné, pro který klub bije jeho srdce.

a předvádím klukům to, co po nich chci. Bylo to celé pozitivní. Zkušenější trenéři říkali, že naše vystoupení bylo pěkné, a líbilo se jim, že zatěžujeme rovnoměrně obě nohy a vůbec celé tělo. To byla pochvala – do té doby jsem si to ani neuvědomil.

■ V porotě byl také reprezentanční trenér Pavel Vrba. Mluvil jste s ním?

Někam spěchal, ale naše vystoupení viděl. Když odcházel, tak jsme ho na chodbě odchytili, aby se s námi vyfotil. Klukům rozdál podepsané kartičky, bylo to od něj hezké. Ještě předtím, když jsme dotrénovali, si vzal mikrofon a chválil nás za provedení a filozofii, o které jsem mluvil v souvislosti s Březiněvsi. Na obsáhlejší komunikaci nebyl prostor, bohužel.

■ Kolik hodin týdně vlastně fotbalu věnujete?

Když si odmyslím funkcionářinu (*Bezpalec je v Březiněvsi zároveň sekretářem mládeže – pozn. red.*), tak čistě pro mou kategorii je to 10 až 12 hodin týdně, dalších iks hodin jsem na fotbale myšlenkami. V práci jezdím za klienty autem, což je o to horší pro rodiče, že na cestách vymýšlím hodně aktivit pro mé kluky. Mám dost času na přemýšlení. (usmívá se)

■ Jak vás osobně ovlivnili trenéři, kteří vás vedli jako kluka?

Na trenéry mládeže jsem asi zapomněl, ale jak jsem se dostal k trénování, tak jsem si osvěžil vzpomínky a vybaví se mi dva, kteří měli kamarádký přístup a postoj. To bylo super. Na negativní věci vzpomínám nerad. Jeden trenér na nás docela často hodně řval, to mi vadilo a nedělám to.

■ Je právě tohle největší hřích pro trenéra mládeže?

Z mého pohledu jsou dva. První je křik na kluky, druhý je trenér-loutkař.

■ To mi, prosím, vysvětlíte.

Znamená to, že vodí kluky po hřišti jako loutky a křičí: Udělej kličku, vystřel, přihráj, na zem... Neříkám, že nikdy nic takového neřeknu, ale snažím se spíš kousnout do jazyka a nechat kluky, aby se rozhodovali sami, a tým se i rozvíjeli. Bohužel do toho někdy mluví rodiče a vodí hráče, i když jsme my trenéři potichu. Oni si myslí, že je netrénujeme, když zrovna nemluvíme, ale postupně jsem už naše rodiče naučil, ať do hry

nemluví, že kluky trénuji, jen se snažím je tolik nevodit. Když to člověk dělá, tak pak kluci jen čekají na pokyny, neudělají nic sami, neumějí se rozhodovat a řešit situace podle sebe.

■ Takže váš názor je nechat rozhodování na hráčích a poté s nimi diskutovat, proč to udělali zrovna takhle?

Ano, tak. Mám knihu pana Plachého (*vedoucí trenérsko-metodického úseku mládeže FAČR, který pro Pražský fotbalový speciál dřív připravoval seriál o tréninku mládeže, napsal knihu Učeb-*

ptám se ho, proč to udělal takhle. Je mi jedno, že v tu chvíli hrajeme o jednoho méně. Pokud bych ho vystřídal, mohl by to brát jako trest. Maximálně ho vyndám, o té situaci si promluvíme a za půl minuty ho dám zpátky.

■ Vy jste začínal jako trenér-tatínek, ale sám se vzděláváte a rozšiřujete si obzory. Kolik procent trenérů-tatínků se kolem fotbalu pohybuje? Jaký je poměr trenérů nadšenců a těch s větší erudiicí?

U nás v Březiněvsi jako trenér-tatínek začínal každý. To je první fáze a je su-

mysleli, co říkají odborníci, že by táta neměl trénovat svého kluka.

■ Proč ne?

Protože to vždycky nejvíc odnese. Věci z domova se přenášejí na fotbal a obráceně.

■ Proto váš syn nehraje v Březiněvsi?

Nemusel jít pryč, ale já skončil u jeho kategorie a přešel jsem k jiné. Syn šel hrát za Pragu a jsem za to hrozně rád. První faktor je ten, že Praga hraje vyšší soutěž. A taky vím, a to není nic proti našim trenérům, že se v tomhle klubu dělá kategorie mladších žáků velmi dobře.

■ Když se chodíte dívat na synovy zápasy, jste ukázněný rodič?

Myslím, že zápasy prožívám v rovině, v níž by měl být každý rodič: neběhám kolem klandru, nemluvíme do práce trenérů, vychutnávám si hru a jsem v neaktivní roli – jen jako pozorovatel. Doma zápas samozřejmě probereme, ale je jen věcí trenéra, kam syna postaví, jak hraje. Já jen fandím, což by měl dělat každý rodič.

■ Jaká je pro trenéra mládeže nejdůležitější vlastnost? Je to trpělivost?

Těch vlastností je určitě víc. Trpělivost stoprocentně, určitě kamarádskost. Musí si umět získat důvěru kluků a být sranda. Snažíme se dělat cvičení

„Hříchy fotbalových trenérů? Křik na hráče a trenér-loutkař, který vodí kluky po hřišti jako loutky.“

nice pro trenéry dětí – pozn. red.), což je pro mě skoro jako bible. Hodně mě inspirovala. Když člověk přejde z dospělého fotbalu na ten dětský, musí přehodit myšlení. Základ je nechat děti, aby se rozhodovaly samy. Když hrají, trenéři na ně křičí, jsou stejné v transu, okolí tolik nevnímají. Jaký má význam, když kluka za něco seřvu? Vždyť to ze svého pohledu můžu vidět špatně, nemusí to být spravedlivé. Pokud mám něco v průběhu zápasu, přitáhnou si hráče na lajnu a ze-

per, že se k tomu vůbec někdo odhodlá. Pak už je na každém, jak se vzdělává. Ale můžu říct, že Pražský fotbalový svaz na to hodně dbá, pořádá školení, která jsou skvělá, navíc tam trenéři nasbírají vzájemně kontakty. Hodně se to lepší. My jsme se v Březiněvsi v prvních letech zaměřili na stáže a různé projekty. To hodně pomáhá. Já můžu naše trenéry jako sekretář navést, ale chtít musejí sami. V klubu jsme si nastavili, že je důležité se vzdělávat. A taky jsme poznali, ač jsme si to na začátku ne-

KDO JE TOMÁŠ BEZPALEC

V projektu „Díky, trenére“ se tenhle 40letý mládežnický kouč z Březiněvsi dostal do elitní desítky, v níž byl jediným zástupcem fotbalu. Sám hrál za Kompresory, Tempo, Modřany, Zlíchov, Beroun, Dolní Břežany, opět Modřany a Březiněves. „*Dodnes se cítím jako Modřaňák, tam jsem hrál I. A třídu, což byla nejvyšší soutěž, kterou jsem zkusil,*“ říká Bezpalec, který pracuje v bance a v Březiněvsi trénuje kategorii U9. „*Nemyslím si, že dobrý trenér musí být zároveň dobrý fotbalista. Důležitější je přístup k dětem a zápal pro práci.*“

hrou – jen to může rozbít pocit, že je to monotónní. Hrou dostaneme kluky do jiné nálady, sem tam je dobré hodit řeč: co ve škole, proložit to vtipkem, třeba že běhá rychle jako moje babička, prostě humor těch malých kluků.

■ **Pomáhá tenhle přístup odbourávat bariéry? Berou vás pak kluci víc za svého?**

Může to mít tenhle efekt. Ptáme se kluků na různé věci, třeba co by doporučil kamarádovi v nějaké herní si-

bli, rodiče pokecali, bavilo to všechny. Děláme rozlučky, hrajeme volejbal, přehazovanou, byli jsme v zoo, na ligovém i reprezentačním zápase. Tyhle věci vytvářejí komunitu, jsou to takové malé teambuildingy. Možná jsou to drobnosti, ale každá taková akce vás semkne. Nejhezčí je, když pak kluci přijdou a říkají: Trenéře, to byla paráda.

■ **Jste vlastně víc trenérem, nebo psychologem?**

„Základ je nechat děti, aby se rozhodovaly samy. Nechceme dělat fotbal direktivně. Náš cíl je dělat ho na partnerské bázi.“

tuaci. Můžeme to nalinkovat, dát příkazem, jak by co mělo vypadat, ale nechceme dělat fotbal direktivně. Náš cíl je dělat ho na partnerské bázi. Občas dojde i na „individuální rozhovory“, sedneme si na trávnik a povídáme si, jak se jim líbí tréninky, co říkají na trenéry, kdo je jejich nejlepší kamarád, jaké dělají kroužky...

■ **To je dost změna oproti dřívějším letům, kdy trenéři vystupovali z pozice nadřazené autority.** Je to tak. My k tomu dáváme ještě něco navíc. Kromě tréninků organizujeme různé mimofotbalové akce. Byli jsme třeba v jump parku, kluci si zabl-

Je to kombinace obojího, některé dovednosti musíme kluky naučit, některé možná trochu nadřilovat. Ale pak je to také o psychologii, aby nepoužívali bezmyšlenkovitě drilovací metody, ale aby je použili s myšlenkou. Měli by mít něco zafixovaného, ale podle svého se rozhodnout, kdy to předvedou na hřišti.

■ **Máte nějaký příklad?**

Učili jsme se přešlapovačku, věnovali jsme tomu dost času. Pak jsme klukům před zápasem řekli: Ukažte, že tu kličku umíte, použijte ji kdykoliv během zápasu. Zkusili to dva nebo tři, pak se přidali další. Nebylo to:

Běž a dej gól! Ano, dej gól, ale udělej u toho ještě něco navíc, což je v tomto případě důležitější než ten gól.

■ **V Březiněvsi také používáte metodu s názvem Trojúhelník. O co přesně jde?**

Je to způsob, jak ještě víc propojit lajnu trenér-hráč-rodič. Jde o to, dostat rodiče tam, aby mluvili stejně jako trenér, nebo minimálně podobně, a nevyvraceli jeho názor, ať je jakýkoliv. Rodič by ho neměl rozporovat, ale podpořit. Mám to tak i v práci: musíme si důvěřovat a jet ve stejné linii, ne každý dělat a říkat něco jiného.

■ **Takže si i s rodiči sedáte na pohovory?**

Snažíme se dělat pravidelné schůzky a říkat jim, kam chceme kluky dovést, co s nimi chceme dělat, jak aktivní budeme, ale také nastavujeme pravidla. To je před sezonou, pak si to vyhodnocujeme. Každý si k tomu může říct cokoliv. Nejsem konfliktní člověk – myslím, že 99 procent rodičů je už na stejné lajně jako já.

■ **A to procento?**

Já respektuji jejich názor a oni zase můj. Nebyl nikdo, s kým bychom se neshodli, že bychom se museli rozejít.

Kdepak, to není zrcátko z Týty...

kasa.cz
jděte rovnou ke kase

Osobní přístup v prodejně internetového obchodu.

V každé prodejně **KASAHOUSE** můžete využít náš školený personál.

**TISÍCE
POLOŽEK**
za internetové
ceny skladem

**5
MINUT**
bleskurychlé
odbavení

**REKLAMACE
DO 30 DNÍ**
řešíme výměnou

■ Musíte přesto v něčem ustoupit ze své filozofie kvůli rodičům?

Z filozofie ne, ale v určitých věcech, které k fotbalu patří, ano. Například se mi zdá správné, když se kluci po tréninku osprchují a až pak jdou domů. Chtěl jsem to nastavit i v Březiněvsi, ale nastalo haló od maminek, že se o hygienu postarají samy. Neshodli jsme se, upustil jsem od toho. Mají prostě pravdu. Není to věc, kvůli které bych chtěl jít do konfliktu. Pokud se to ale bude týkat trénování, budu si stát za svým. Ať mi rodiče klidně říkají svůj pohled, beru zpětnou vazbu. I u nominací se jich ptám: hraje váš kluk dostatečně?

■ Je důležitější mít lepší vztah s rodičem, nebo s hráčem?

Neřekl bych důležitější, ale určitě je důležité, aby se rodič naučil respektovat pravidla a mluvil stejně, nebo aspoň podobně jako trenér. Je to stejně důležitý vztah jako trenér-hráč, kterého musí fotbal v téhle fázi hlavně bavit. Líbí se mi myšlenka, že tak do 11 let musí fotbal především bavit, možná pak se můžou řešit trochu výsledky. Pokud je fotbal do jedenácti let nebude bavit, hrozí, že skončí jak s fotbalem, tak se sportem vůbec.

■ Když mluvíte o výsledcích: Fotbalová asociace nedávno zakázala zveřejňovat výsledky dětí. Jaký je váš názor?

Jsem s tím v pohodě, může to pomoci odbourat honbu trenérů i rodičů za výsledky. Já si tedy výsledky eviduji, ale jsou až na druhém místě. Kluky to motivuje, chtějí být lepší. Ale neshodlám s tím, abychom hráli s mančafem, od kterého dostaneme 50 gólů, a pak se to někde prezentovalo. Důležitý je výkon. Klidně výsledky odbouráme. Mladším to vadit nebude, my starší se s tím naučíme žít.

■ Jak by měli rodiče vůbec vybírat fotbalový klub pro své dítě?

My jsme si v Březiněvsi vytvořili desatero, jak trénovat mládež, které je na našem webu. Tady jsme se inspirovali ligovými kluby. Z mého pohledu bych se

rozhodoval právě podle toho, jestli má ten daný klub nějakou koncepci. Trénění nemusejí být ani vzdělání, ale je důležité, aby pro tu práci měli zápal. A vybíral bych i podle kategorie: i v klubu, který nemá dobrou pověst, může být u nějaké kategorie trenér, který to dělá dobře.

■ To ale znamená zkusit pod ním pár tréninků.

Ano, dnes už je to běžné. U nás dostává nováček měsíc na aklimatizaci. Musí si zvyknout na nové kamarády, trenéry, rodiče musejí vidět, jak se u nás klukovi líbí. Pokud ano, tak po měsíci řešíme, že bychom ho zaregistrovali, že bude platit příspěvky. Pokud se mu u nás nelíbí, může odejít.

■ Před šesti lety jste v Březiněvsi zakládali mládež, dnes máte 170 dětí. Nejste překvapení, jak rychle jste se rozrostli?

Nečekali jsme to, ale je to krásné. Nechci říct, že nám to přerůstá přes hlavu, ale potřebujeme nové trenéry, to je pro nás nejpálčivější věc. Dnes jich máme devatenáct, což je fantas-

tické, ale potřebujeme jich ještě víc. Začínali jsme s patnácti klukama, pak jich bylo třicet, šedesát a dneska těch sto sedmdesát. Asi se lidem líbí, jak v Březiněvsi k fotbalu přistupujeme. Hodně nás taky podporuje Městská část, pro niž je fotbal chloubou a dělá Březiněvsi dobré jméno. Výraznou pomocí jsou také granty, které v posledních letech přes magistrát sehnal Pražský fotbalový svaz.

■ Propojujete trenéry, děti a rodiče. Jak se vám daří propojovat celý klub? Má vaše strategie u dětí návaznost také na A-tým Březiněvsi, který hraje I. A třídu?

Ano, koncept je propojený až do áčka, ale zatím musím přiznat, že chceme jen my v mládeži, i když zastupuji celý fotbal. Ochota kluků z áčka zatím není taková. Snažíme se na tom pracovat, žádáme je, aby nám šli pomoci s tréninkem, a nabízíme, že jim pak třeba ulevíme na příspěvcích, když povedou dva tréninky měsíčně. Je to dobré i pro ty malé kluky, kteří

PROJEKT DÍKY, TRENÉRE!

Soutěž, která je určená trenérům, kteří vedou pravidelně alespoň jednoho svěřence, jemuž je maximálně 15 let. Může to být v jakémkoli sportu, který zaštiťuje oficiální sportovní svaz. Trenér nemusí být vlastníkem licence, ale pravidelně musí trénovat děti a mládež. V tomto projektu hledají organizátoři inspirující příběhy trenérů mládeže, na které se často zapomíná. Akci organizovanou Spolkem pro podporu mládežnického sportu, které se účastnilo přes 1 500 trenérů a trenerek, v prvním ročníku vyhrál Michal Ejsenkolb z florbalové Sparty. Zástupce fotbalu, Tomáš Bezpalec z Březiněvsi, se dostal do TOP 10.

vidí, že na jejich trénink přijde v jejich očích velký fotbalista, i když jen z I. A třídy. Chceme to provázat, ale zatím se nám to tolik nedaří. Ale ti, kteří si přišli zkusit trénovat, zjistili, že to není taková sranda.

■ Hodně se mluví o budoucnosti českého fotbalu, o síle generací. Jak se na tohle díváte vy? Přece jen vidíte spousty zápasů a desítky nových talentů.

Vždycky bude nějaká generace... Fotbal se v Česku dělá dobře po trenérské a metodické části, je v něm dost odborníků. Ligové kluby mají skvělé trenéry a dělají to super. Stejně tak se mi líbí, jak to funguje na Čafce nebo na Háji. Já bych si jen představoval větší propojení mezi profesionálními kluby a amatéry, jako jsme my. Nemusí to být ukotvené smlouvami, prostě abychom mohli přijít, zatukat a poprosit, jestli by nám nepřijeli ukázat trénink. Neříkám, že je to jejich chyba, měla by to být i naše aktivita. V těch klubech dělají rozumní lidé, tak proč to nezkusit? ■

Fotka ze setkání s reprezentačním koučem Pavlem Vrbou je cenným úlovkem pro Tomáše Bezpalice z jeho svěřence.

GRAND Krásná & Zdravá

VÁŠ **OBLÍBENÝ** a jediný **ŽENSKÝ**
LIFESTYLOVÝ časopis **ZDARMA**
slaví **velký NÁVRAT**

ROZHOVORY
MODNÍ TRENDY
OSOBITÉ PŘÍBĚHY
a mnohé další...

GRAND PRINC
MEDIA

JIŽ OD
1. 12. 2015

EXKLUZIVNĚ
NEJEN NA NAŠICH
STOJANECH

TÉMA

NOVÉ KLUBY V PŘEBORU. JAK (NE)USPĚLY?

OHLÉDNUTÍ ZA PODZIMEM V PODÁNÍ PĚTI CELKŮ, KTERÉ POSTOUPILY
ČI SESTOUPILY DO PRAŽSKÁ TEPLÁRENSKÁ PŘEBORU

TEXT: RADIM TRUSINA FOTO: PAVEL JIŘÍK ST.

V úvodu sezony hráči Zličína příliš
radosti mít nemohli. Pak se zvedli.

V polovině sezony vedou Pražská teplárenská přebor fotbalisté Přední Kopaniny, což není překvapení. Tým s několika velmi zkušenými hráči po minulé sezoně, kdy přebor vyhrál, ale odmítl postup do divize, vytyčil si jako jasný cíl obhajobu a opět válí. Poměrně velká očekávání ale byla také od nových týmů. Co nejvyšší pražské soutěži přinesla pětice Zbraslav, Bohemians Praha, Zličín, Braník a Stodůlky?

ZBRASLAV NÁVRAT VE VELKÉM STYLU

Celek, který v roce 2014 z přeboru sestoupil, v minulé sezoně suverénně prolétl I. A třídou a jeho báječná jízda se nezastavila ani o patro výš. „O ambicích dopředu nechci mluvit, ale troufnu si říct, že když budeme kompletní, tak bychom o udržení hrát neměli,“ zněla letní prognóza trenéra Miroslava Vašuta.

A zatím vychází dokonale. Jen dvě porážky z 15 kol a následné 3. místo. Tohle se nečekalo. Vždyť i brankář Radek Činovec po první přeborové výhře s běčkem Motorletu věřil: „Mohli bychom hrát klidný střed tabulky.“ Také

redakce Pražského fotbalového speciálu tipovala Zbraslav na 9. místo. Místo toho je tým pouze 7 bodů za vedoucí Přední Kopaninou, právě na jejím hřišti prohrál 0:1, ale po velmi dobrém výkonu. Podobně lze mluvit také o porážce z přeborové premiéry na hřišti druhých Třeboradic. Jinak na Zbraslav nikdo nevyzrál. Naopak: velký ohlas měla zbraslavská demolice silných Královic, které si odvezly pro ně nevídaný osmigolový příděl! O tom, že má Zbraslav výtečný útok, se vědělo – a přebor to jen potvrdil. K celkovému počtu 501 gólů, které přinesl podzim, přispěl tým 41 trefami. Lépe na tom byly v tomhle

směru jen Uhelné sklady a Třeboradice. Možná bylo trochu symbolické, že jubilejní pětistý gól dal zbraslavský Miroslav Král, který nasázel osm gólů, stejně jako Dominik Vašut. Ještě o jeden zásah víc přidal Svatopluk Sýkora, který už z minulosti ví, jaké to je vyhrát nejlepšího kanonýra přeboru. Z těchto věcí je cítit, kde je největší síla týmu. A když se k tomu přidá druhá nejlepší obrana (18) za Přední Kopaninou, je z toho pro Zbraslav nečekaná možnost zahrát si o druhý postup v řadě.

Právě v obraně má Zbraslav velký trumf: bývalý ligový hráč Michael Žížka, kapitán týmu, je pro nováčka jistotou. Už když Zbraslav sestupovala, byl vyhlášený nejlepším hráčem přeboru. Tenkrát říkal: „Jako kapitán beru sestup na své triko. Uděláme všechno pro to, abychom se vrátili.“ Nejspíš ani Žížka nečekal, že to bude v tak velkém stylu.

BOHEMIANS PRAHA CIZINCI VYČNÍVAJÍ

Místo druhé ligy se tým ze Střížkova překvapivě objevil v Pražské teplárenské přeboru. Suverénní vítěz posledního ročníku třetí fotbalové ligy po rozhodnutí majitele klubu Karla Kapra opustil soutěže organizované Fotbalovou asociací a přesunul se do nejvyšší pražské soutěže. A soupeři dlouho nevěděli, co se od týmu, který v předešlých letech působil i v lize, dá očekávat.

Po parádním začátku a skóre 6:0 ze dvou zápasů přišlo na tým slabší období. Celkově je v polovině sezony na 6. pozici. Na nejlepší Kopaninu ztrácí 13 bodů. „Šesté místo odpovídá kvalitě kádru,“ hodnotil trenér Jaromír Jindráček na klubovém webu.

Z mužstva, které ještě nedávno kralovalo v ČFL, zbyli jen tři muži: vedoucí Svatopluk Pluskal, masér Jan Trousil, z něhož se stal asistent tre-

Zbraslav je v tabulce nečekaně vysoko!

Zdeněk Zmeškal se vrátil do přeboru a střelil gól za Bohemians Praha.

I na umění exligisty Stanley Ibeho na Střížkově spoléhali.

Vyšlápne si Zličín na jaře na suverénní Přední Kopaninu?

Hvězda podzimu Milan Cvrček válí za Braník.

Fotbalisté Stodůlek jsou zatím v přeboru za otloukanky...

néra, a kouč brankářů Peter Bartal-ský. Bývalý ligový gólman si v přeboru opět stoupl do branky a září – právě 37letý Slovák byl nejlepším hráčem Bohemians Praha. „Peter byl náš jas-nou jedničkou. V každém zápase zma-řil nejméně dvě až tři vyožené šance soupeřů. Umí skvěle číst hru, od něj se všechno odvíjelo,“ chválil Jindráček. Výrazně na sebe upozorňoval také další exligista, nigerijský útočník Stanley Ibe, který dal 9 přeborových gólů a stal se nejlepším kanonýrem týmu. „Občas ale podával nevyrovnané výkony,“ našel vady Jindráček. Útoč-nou sílu ale znásobil Zdeněk Zmeškal, který se v průběhu podzimu vrátil do přeboru z třetiligového Nového Byd-žova. Tam zamířil po minulé sezoně, kdy dal za Uhelné sklady 41 gólů a stal se jednoznačným králem mezi střelci. Ve „zkráceném“ podzimu stihl 8 gólů a dal obráncům jasně pocítit: Jsem zpátky! „Začal s velkým elánem, ale ani on neměl úplně stabilní výkon-nost,“ pokračoval Jindráček, který ne-byl spokojený s obrannou fází a 28 obdrženyými brankami. I tak mají Bohemians na dostřel třetí místo. „Potřebujeme kvalitního a konstruk-tivního záložníka typu Pavla Grznára z Třeboradic. Ten je možná nejlepším fotbalistou přeboru,“ ocenil Jindráček a jasně naznačil, co bude pro jeho mužstvo prioritou v zimním přestu-povém období.

ZLIČÍN NENAPLNĚNÁ OČEKÁVÁNÍ

Částečně podobný příběh jako u Bo-hemians Praha: po sestupu z divize Praha nevěděla, co má od mužstva z Prahy 5 očekávat. Kádr se obmě-nil, skončil trenér Jiří Němec, přišel Tibor Notin.

A začátek přeboru byl v podání Zli-čina trochu rozpačitý: po sedmi ko-lech mělo mužstvo jen 6 bodů, což bylo velké zklamání. „Já i celý tým jsme čekali po sestupu z divize něco jiného,“ přiznal Ivan Merta, s 9 góly nejlepší střelec mužstva. „Když jsme do pře-boru šli, tak jsme si mysleli, že budeme do třetího místa, takže po tom úvodu byla znát určitá rozladěnost. Snažili jsme se, ale nebylo to ono.“ Ve druhé polovině podzimu však přišlo zlepšení – celkem 20 bodů stačilo na 7. místo s lehké záporným skóre 32:34. „Měli jsme být úspěšnější,“ má jasno Merta. Zatím se to však neprojevilo. Kouč Notin byl v pozápasových hodnoce-ních často poměrně kritický. Po vy-dařeném podzimním finiši však Zličín dostal novou sílu a motivaci. „Možná škoda, že podzim skončil,“ usmál se Merta, který stále nevzdává cíl v po-době třetího místa. „První dva týmy jsou dál, tam už to moc nevidím, ale třetí místo bychom mohli zkusit.“ Chybí 11 bodů.

BRANÍK SHVĚZDOU V PODPRŮMĚRU

V minulé sezoně fotbalisté Braníka prolétli I. A třídou, navíc triumfovali i v Teskahor poháru Pražského fot-balového svazu – tenhle tým nemohl mít v přeboru nízké ambice. Euforie z velmi úspěšné sezony 2014–15 však na startu té nové opadla. V první tře-tině přeborového podzimu měl Braník jen 3 body. V té druhé sice zabral (13), ale ve třetí to byla zase bodová bída (3). Celkový výsledek 19 bodů a desáté místo je za očekáváním. „S herním pro-jevem našeho týmu jsme spokojeni, s bo-dovým ziskem a umístěním ale určitě ne,“ řekl trenér Roman Truneček. Byla to pro

Braník taková podzimní klasika: soupeři ho chválili, ale porážky přibývaly. Nezabránil jim ani kapitán Milan Cvr-ček, který se v půlce soutěže stal Hvěz-dou přeboru. V tradiční anketě serveru www.fotbalpraha.cz nasbíral deset bodů. Po každém utkání volí trenér nejlepšího hráče svého týmu, hvězdu celého zápasu pak vybere redaktor webu PFS. Za každou nominaci je bod. A v tomto hodnocení 29letý Cvrček kraloval mezi všemi přeborovými hráči. „Taková nominace potěší, ale jako hvězda podzimu se necítím,“ reaguje branický záložník. „Asi jsem víc vidět. Ono obecně platí, že jsou nejvíc vidět fotbalisté, co hrají dopředu. Mně se líbil třeba Petr Vik-torin z Třeboradic, to je TOP hráč, ten by mohl kopat klidně třetí ligu. Zaujal mě Pospíšil z Královic, Merta ze Zličína nebo Urban z Přední Kopaniny. Musím zmínit i Krále ze Sýkorou ze Zbraslavi. Vlastně z každého týmu by šel vybrat fotbalista, co by si to zasloužil.“ Minimálně do března, než se přebor zase rozehraje, ale bude první právě Cvrček, který se s týmem musí pečlivě připravit na jaro. „Bude hodně těžké, ani se neví, kolik bude sestupovat týmů, rozdily jsou malé,“ říká. „Jako nováček jsme hráli dobrý fotbal, dalo se na to koukat, chválili nás soupeři, ale jsme až desátí. Mít tak o šest bodů více, kou-kalo by se na tabulku lépe.“

STODŮLKY POKUS O ZÁZRÁK

Historický postup do Pražská tep-lárenská přeboru a hned tvrdý vý-sledkový náraz. Fotbalisté Stodůlek se nevzepřeli prognózám a uzavírají tabulku. V polovině soutěže mají jen šest bodů za překvapivou výhru na Uhelných skladech a tři remízy. Muž-stvo jako jediné nedosáhlo na průměr

minimálně 1 gól/zápas. V 15 duelech nastřílelo 14 branek a záchrana by se v této situaci rovnala zázraku. V reál-ném kontaktu je mužstvo pouze s trá-pícími se Střešovicemi, kde je rozdíl tří bodů, na Háje už Stodůlky mají sedmibodové manko. Přesto v klubu není pesimistická nálada. „Přebor se tady nikdy nehrál, zkušenosti s ním ne-byly, i když jsme věděli, že bude úplně o něčem jiném než I. A třída,“ řekl už před závěrem podzimu Vít Horešov-ský, jeden ze stodůleckých trenérů. „Chceme přes zimu pracovat tvrději, než tady bývalo zvykem, a věříme, že jsme ještě všechno nevzdali.“ Vzorem jak nezabalit bídně rozjetou se-zonu může pro Stodůlky být třeba muž-stvo Tempa ze sezony 2006–2007. To mělo tenkrát po podzimu pouze čtyři body, přesto na jaře nasbíralo 22 bodů a skončilo třetí od konce, což na zá-chranu stačilo. Tempo pod sebe stlačilo Královice a Ďáblice. Stodůlky sice nedělaly body, ale vý-sledky byly těsné, tedy s dvěma vý-jimkami – porážka 0:5 na půdě Bo-hemians Praha a domácí výbuch 0:8 s Královicemi. „Je to zkušenost, která je pro kluky hodně bolestivá,“ prohlá-sil Horešovský. „Věřím, že po tvrdé pří-pově začneme dávat a góly.“ Kromě téhle ostudy ale nováček také dlouho vzdoroval výborným Třebo-radicím, které na Praze 13 rozhodly o výhře 2:1 až v závěru. „Soupeř v roz-hodujících okamžicích věděl, co hrát. Patří ke špičce přeboru, my se pořád učíme,“ řekl po zápase Vladimír Sadi-lek, kouč Stodůlek. Zmátoří se otloukánek soutěže v zimní pauze? „Musíme se vyvarovat chyb, které děláme, a makat. Nic jiného nám nezbyvá,“ píše se na webu Stodů-lek. Co dodat...

NEJ...

DIVÁKY NEJVÍC TÁHNE ZBRASLAV

NA PŘEBOR SI LETOS NAŠLO CESTU BEZMÁLA 10 TISÍC FANOUŠKŮ, ZVÝŠIL SE I PRŮMĚR NA ZÁPAS

TEXT: ŠTĚPÁN ŠIMŮNEK FOTO: PAVEL JIŘÍK ST.

Nenašli jste na předchozí dvoustraně nic o divácích? Nebojte se, nezapomněli jsme na ně, naopak. Letos jsme se jim totiž rozhodli věnovat poněkud obšírněji. Na tomto místě se tak dozvíte, kolik lidí chodí na zápasy jednotlivých týmů, co návštěvnost ovlivňuje nebo třeba co se kluby pro své fanoušky snaží dělat.

Loni 65, letos 80. Průměrná návštěvnost na zápasech přeboru se oproti minulé sezoně lehce zvýšila. Vzrostla i ta celková, a to na 9630. Velkou zásluhu na tom má i nováček ze Zbraslavi, který se trochu nečekaně drží po půlce sezony na skvělém třetím místě.

POČASÍ, SOUPEŘ, TERMÍNY

Na domácí zápasy Zbraslavi chodilo na podzim v průměru 118 diváků a vyjma říjnového utkání s Vršovcem, které sledovalo jen 60 lidí, nikdy ne-

klesl počet diváků pod stovku. „Určitě je to příjemné. A nejen proto, že to pro nás představuje nezanedbatelný přínos do klubové pokladny. V první řadě to bereme tak, že lidé tím dávají najevo podporu hráčům, ale i funkcionářům a vůbec všemu, co se kolem fotbalu na Zbraslavi točí. Snad je to i znamení, že to děláme dobře,“ těší sekretáře Antonína Rákosníka.

Přes průměrnou stovku fanoušků na domácích stadionech se přehoupaly ještě Třeboradice a Braník. „Potěší

to, alespoň je vidět, že snad hrajeme celkem dobře,“ usmívá se Pavel Kott, předseda Třeboradic, momentálně druhého týmu přeboru. „Myslím, že lidé jsou u nás spokojeni. Můžou přijít s celou rodinou, máme dětské hřiště, takže děcka se můžou vyblbnout a třeba táta si v klidu užít zápas a dát si pivo,“ popisuje.

Důležitým faktorem, ovlivňujícím návštěvnost, je atraktivita soupeře. Je jasné, že nejvíce lidí chodí na známější kluby, potažmo na derby. „Pamatuji, že když jsme hrávali s Lipencemi nebo Slivencem, tak přišlo asi 450 diváků. Měli transparenty, bubny a vytvořili skvělou atmosféru. Teď je to jiné. Když přijedou třeba Vršovice, ale samozřejmě se jich nechci dotknout, tak s nimi nedorazí

žádní jejich fanoušci a na návštěvě je to znát,“ tvrdí Antonín Rákosník.

Podstatné jsou ale i jiné věci. „Hodně je to o počasí. Když je krásně, tak lidi přijdou, když je den na nic, tak můžete dělat, co chcete, ale nedorazí,“ vyzoroval Pavel Kott. „Možná by nebylo od věci začít jarní sezonu později a třeba tam vsunout nějaká vložená kola. Kdyby se startovalo v dubnu, tak těch pár neděl, co se počasí týče, určitě pomůže,“ myslí si třeboradický předseda.

A opomenout nelze ani termíny zápasů. „Nám dlouhodobě vyhovuje neděle. Jsem ve Zbraslavi už třiatvalet let, takže to mohu posoudit. Když jsme jednu sezonu, nebo spíš půl sezony, zkoušeli hrát v sobotu, najednou

Přebor táhne čím dál víc...

... a pověstné klandry jsou pravidelně obsypané diváky!

ŘEČ ČÍSEL

CELKOVÝ POČET DIVÁKŮ ZA PODZIMNÍ ČÁST SEZONY 2015-16
9630

DIVÁCKÝ PRŮMĚR NA JEDEN ZÁPAS
80

DOMÁCÍ NÁVŠTĚVNOST JEDNOTLIVÝCH KLUBŮ

SK Zbraslav:	945 celkem (8 kol)	118 na zápas
SK Třeboradice:	955 celkem (9 kol)	106 na zápas
ABC Braník:	715 celkem (7 kol)	102 na zápas
Bohemians Praha:	755 celkem (8 kol)	94 na zápas
TJ Sokol Cholutice:	745 celkem (8 kol)	93 na zápas
FC Zlín:	650 celkem (8 kol)	81 na zápas
TJ Sokol Stodůlky:	503 celkem (7 kol)	72 na zápas
FC Přední Kopanina:	542 celkem (8 kol)	68 na zápas
TJ Sokol Královice:	200 celkem (3 kola)	67 na zápas
FK Motorlet Praha B:	381 celkem (6 kol)	63 na zápas
Admira Praha B:	570 celkem (9 kol)	63 na zápas
SK Uhelny sklady:	430 celkem (7 kol)	61 na zápas
SK UNION Vršovice:	490 celkem (8 kol)	61 na zápas
SK Střešovice 1911:	489 celkem (8 kol)	61 na zápas
ČAFC Praha:	470 celkem (8 kol)	59 na zápas
FC Háje:	355 celkem (8 kol)	44 na zápas

V teplých měsících je vždy návštěvnost vyšší

V Třeboradicích přišlo na podzim na fotbal bezmála 1000 lidí!

chodilo o polovinu lidí míň," vzpomíná Antonín Rákosník.

PROGRAM, VIP, WEB

Právě Zbraslav kraluje i týmům s největší venkovní návštěvností, chodilo na ni průměrně 102 lidí. V těsném závěsu jsou pak Uhelné sklady s 96 diváky, opačný pól pak obsadila Admira. Na výkony jejího „běčka“ byla na hřištích soupeřů zvědavá průměrně pouhá padesátka lidí. A týmem s nejslabší domácí návštěvností jsou Háje, podpořit je chodilo v průměru dokonce necelých padesát lidí.

Co je třeba dělat pro to, aby diváci chodili? Oblíbenou a hojně využívanou možností je tombola, aspektů je však mnohem víc. „Máme vývěsky, hlasatele, vydáváme program, kde jsou veškeré výsledky, sestavy, rozhodčí, máme svou klubovou restauraci, kde propagujeme klub,“ vypočítává Antonín Rákosník, jehož Zbraslav měla v minulosti dokonce ještě větší návštěvnost.

„Ale chodili takoví, kteří házeli pe-tardy, takže s těmi jsme se rozloučili,“ vysvětluje a poodhaluje klubové plány, které by mohly přilákat nové

fanoušky. „Chceme vydávat věrnostní kartičky pro předplatitele, něco jako permanentky. Už teď máme jakousi VIP kartu pro zasloužilé hráče, kterým je přes sedmdesát. Sice jim nezaručíme pevné místo na tribuně, ale mají vstup zdarma,“ objasňuje.

To v Třeboradicích hodně sázejí na internetovou prezentaci. „Tomboly neděláme, ale snažíme se zlepšovat web. Myslím, že dnes už je velmi dobrý. Divákům skrz něj chceme předávat co nejvíc informací. Standardně také rozvěšujeme plakáty před zápasy,

našim sponzorům posíláme pozvánky, při utkáních máme barevný program, v jehož každém čísle mimo jiné představujeme jednoho hráče z mančafu,“ sumíruje Pavel Kott.

Oba činovníci se pak shodují v tom, že po stránce návštěvnosti se přebor z kvalitativně. „A doufám, že diváci se v přeboru budou ještě množit. Myslím, že svaz toho dělá pro medializaci hodně,“ vzkazuje Kott. „Hlavně chceme poděkovat divákům, kteří na nás chodí, a zveme je na jarní část sezony,“ uzavírá jeho kolega ze Zbraslavi. ■

INZERCE

BAYERN MNICHOV VS. TSG HOFFENHEIM

31.1. od 17:30

* doprava * vstupenka 1.kategorie * pojištění * delegát

kompletní zájezd za

4 990 Kč

www.czechsporttravel.cz

+420 730 10 00 00

STŘÍDÁNÍ

MUSÍME POTRÉNOVAT!

JAKUB SAINER NAVAZUJE NA OTÁZKY TOMÁŠE PLATILA

TEXT: LUKÁŠ VRKOČ FOTO: ARCHIV J. SAINERA

A je tady poslední střídání tohoto roku. Tomáš Platil by rád věděl, proč se ambiciózním a loni úspěšným Uhelným skladům letos tolik nedaří, jaké to je pro JAKUBA SAINERA hrát s tolika bývalými spoluhráči z Motorletu a navíc pod bouřlivákem Robertem Hlavicíou...

Odpověď na první otázku je až překvapivě jednoduchá: „Výsledky nemáme hlavně proto, že málo trénujeme, scházíme se v počtu na malou kopanou, takže nám chybí větší souhra a samozřejmě kondice. Dalším faktorem, proč se nám nedaří, je naše nekázeň. Sedm červených karet za půl sezony je strašidelné číslo,“ nebere si Kuba servítky. Sám má ovšem pomyslné máslo na hlavě, protože putoval předčasně do kabin hned dvakrát!

HROMADNÝ EXODUS

Až na podzimní výsledky však na Uhelkách všechno klapne a mají zde velmi dobrou partu. I proto že je v A-týmu mnoho hráčů, kteří pro-

šli Motorletem – včetně Sainera. „Je nás tu asi sedm. S některými jsem hrál už v dorostu, s některými pak i v chlapci, takže se dobře známe. K tomu nás dokonale motivuje svým osobitým entuziasmem i trenér. Dokáže udělat srandu na tréninku a samozřejmě občas zvýšit hlas, ale to k tomu patří,“ nezapomíná na důležitou postavu v klubu Roberta Hlaviciu. A jak se vůbec stalo, že je v jednom týmu tolik hráčů s podobnou minulostí? „Hodně kluků pracuje a nechce nebo nestihá trénovat čtyřikrát týdně. V Uhelkách nám v tomto vyšli vstříc, je to přes kopec, trenér navíc také působil na Motorletu. Rozhodně to nemá žádné nevýhody, známe se, jak už jsem říkal, je tu dobrá parta

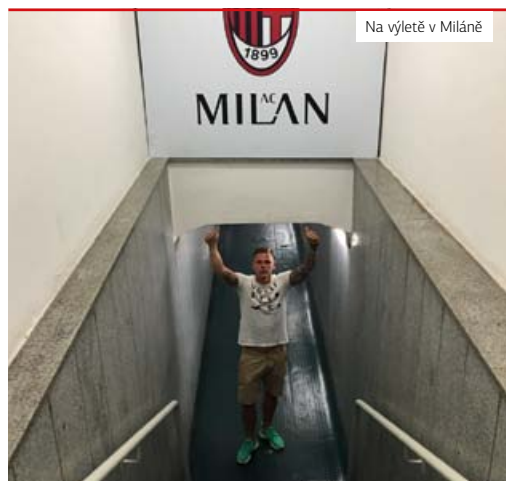
a v klubu panuje hodně rodinná atmosféra. V Motorletu na vás kolikrát někdo řve na tréninku, při zápase, honíte se za prémie. Tady to hrajeme zadarmo a pro zábavu,“ vysvětluje Jakub bez servítků hromadný exodus, resp. příliv.

ZMEŠKAL NEZMEŠKAL

Na co jsou všichni z Uhelných skladů citliví, je téma Zdeněk Zmeškal – kanonýr, který před rokem nasázel v přeboru 41 gólů a pak odešel do ČFL (už je zpět v přeboru, ovšem v Bohemians Praha – pozn. red.). „Zmeškal nezmeškal, tohle téma slyšíme snad každý týden. To, že dal minulou sezonu tolik gólů, je hezké, ale v týmu není a nebude, tečka!“ říká důrazně. „Máme tu teď jiné kluky, kteří góly dávají také, takže to, že se nám nedaří, bych nepřikládal k tomu, že nemáme Zmeškala. Přes zimu musíme víc potrénovat a v soutěži pak

dávat tutové šance, které dost často nedokážeme proměnit. Pak věřím, že to bude dobré a výsledkově i herně se zvedneme. Jedenácté místo rozhodně není pozicí, na které bychom chtěli být...“ dodává odhodlaně.

Samostatnou kapitolou, o níž ovšem už na stránkách Speciálu šla řeč, je zmíněný kouč Hlavica, který nutně už musel utkvět v paměti nejen hráčů, ale i diváků na přeborových stadionech. „Náš trenér, ať už je impulzivní nebo není, fotbalu rozumí a nedělá z něj žádnou vědu. Vztah s ním máme všichni dobrý, občas si z někoho udělá srandu a hodně vše odlehčuje, konec konců nejsme profesionálové, abychom se měli nějak stresovat. Určitě jsem se smál hodněkrát, když něco vypustil,“ vypráví Jakub Sainer, že v A-týmu Uhelných skladů do nudy jen tak nezabřednete. Tak jen zlepšit ty výsledky a bude fajn celkově... ■

Na výletě v Miláně

Cyklistika je pro řadu fotbalistů doplňkovým sportem.

STŘÍDÁNÍ
JAKUB SAINER
MARTIN LES

„Zajímá mě, jaké je to, když ještě nedávno pískal přebor a teď v něm působí jako hráč. Dále se chci zeptat, jestli Přední Kopanině teď rozhodčí nepomáhají, když se se všemi rozhodčími zná... (smích) A jaké je to po dlouhé době, co nehrál aktivně fotbal, zase začít.“

JIKA
moje koupelna

**35 studií
po celé ČR a SR**

www.koupelny-ptacek.cz

www.kupelne-ptacek.sk

**Služby
studia koupelen**

- GRAFICKÝ 3D NÁVRH ZDARMA
- VÝPIS MATERIÁLU
- TECHNICKÁ ZPRÁVA
- ODBORNÝ PERSONÁL
- ŠIROKÝ VÝBĚR VE VŠECH CENOVÝCH ÚROVNÍCH
- INDIVIDUÁLNÍ ŘEŠENÍ SLEV
- SPOLUPRÁCE S ODBORNÝMI MONTÁŽNÍMI FIRMAMI
- DODÁVKA ZBOŽÍ ZDARMA

STUDIA KOUPELN V PRAZE

- **Praha, Sykora Home:** Českomoravská 183/27, 190 00 Praha 9, tel. 284 019 300
- **Praha-Jinočany,** Severní 275 . 252 25 Praha-Jinočany, tel. 257 192 202
- **Praha-Podolí:** Jeremenkova 14, 140 00 Praha 4-Podolí, tel. 244 001 166-168
- **Praha-Uhřetěves:** Bečovská 939, 104 00 Uhřetěves, tel. 267 315 225

LEGENDA

KDEPAK BOROVIČKA – BOROVICE!

VÝZNAMNÉ OSOBNOSTI HISTORIE PRAŽSKÉHO FOTBALU JAK JE (MOŽNÁ) NEZNÁTE

TEXT: MILOSLAV JENŠÍK FOTO: ARCHIV AUTORA

Většinu svých gólů dával zblízka, ale snímek z kvalifikačního utkání MS 1958 s Walesem dokládá, že se dovedl do rány i pořádně opřít.

Vidím to, jako kdyby to bylo dnes: mladý útočník Sparty s devítkou na dresu, který už předtím otevřel skóre zápasu, se probíjí modrou zdi košických zadků, obejde i brankáře Bellera a místo aby poslal míč do prázdné branky, postupuje s ním až k čáře. Dělí ho od ní dva tři kroky, když se přibližuje stoper Vaško – a bum! Je po šanci! Fandové běsní. Taková frajeřinka! O něco později ale ten šikovný boreček jménem JAROSLAV BOROVIČKA hlavičkou zpečetí výsledek 3:1 pro Spartu, dokráčí div ne až na škvárový ovál, který v té době ještě vroubí spartánský trávník, a gestikuluje do hlediště: „Jsem vám dlužen gól? Tak tady ho máte!“

V nejbližších dnech se na jedenadvacetiletého fotbalistu snese příval novinářské kritiky. Už o něm nejednou psali, že je příliš pomalý, těžkopádný, že neumí kloudně vystřelit, že je brzdou útoku. Teď měli parádní sousto! Spartánský trenér Srbek (roku 1935 levý half jedenáctky, která vyvál-

čila Středoevropský pohár) nad těmi moudrostmi nevěřícně kroutil hlavou. „Ti chlapi snad ani nevěděli, o čem přišou!“ řekl mi nějakých patnáct let po onom ligovém mači z jara 1952. „Něco vám povím: v devětačtyřicátém k nám na Spartu přišel z Chrudimi Kbelák Arnošt Pazdera, rok po něm z Čakovice Honza

Hertl a z Michle Jarda Borovička. Co já jsem vyslechl rýpanců, proč je tlačím do sestavy! Pazdera že je moc malý a křehký, míč může do branky leda dokoulet. Hertl že je flegmatik a hraje jen na sebe. A Borovička? Za toho jsem to schytl nejvíce! Přitom to byli fotbalisti od pánaboha! Když v šestapadesátém patřili k nejlepším v národáku, který udělal v Budapešti Maďary a v Riu Brazilce, dva mančafy tehdy považované za nejlepší na světě, nikdo mi nepoklepal na rameno a neřekl – Erichu, s těmi třemi kluky jsi měl tenkrát šťastnou ruku...“

SYN CELEROVÉHO KRÁLE

Jaroslav Borovička pocházel z Michle ze zahradnictví proslulého zejména

skvělými celery. Proto ho slovy z mezititulku nazval Ota Pavel v medailonu, který dal jméno celé knížce sportovních příběhů. Ty dva spojovalo zvláštní přátelství, jen se potkali, už se o něco přeli. Přitom se měli rádi. V životě si to nejspíš neřekli, Ota to jenom později napsal. Ale věděl jsem to od obou.

Jarda miloval operu. Jednou se v předvečer důležitého ligového zápasu v Bratislavě načerno vytratil z hotelu. Na vínko? Co vás vede? Do Slovenského národního divadla! Nejen tím byl ve fotbalovém světě trochu sám. Knihomol, samostatný filozof, věčný hledač pravdy o životě, o režimu v zemi, o světě.

Národní mužstvo na MS 1958 rozdrtilo namyšlené Argentince 6:1. Zleva Novák, Dolejší, Popluhár, G. Mráz, Hovorka, Dvořák, BOROVIČKA, Feureisl, Zikán, Molnár a Masopust.

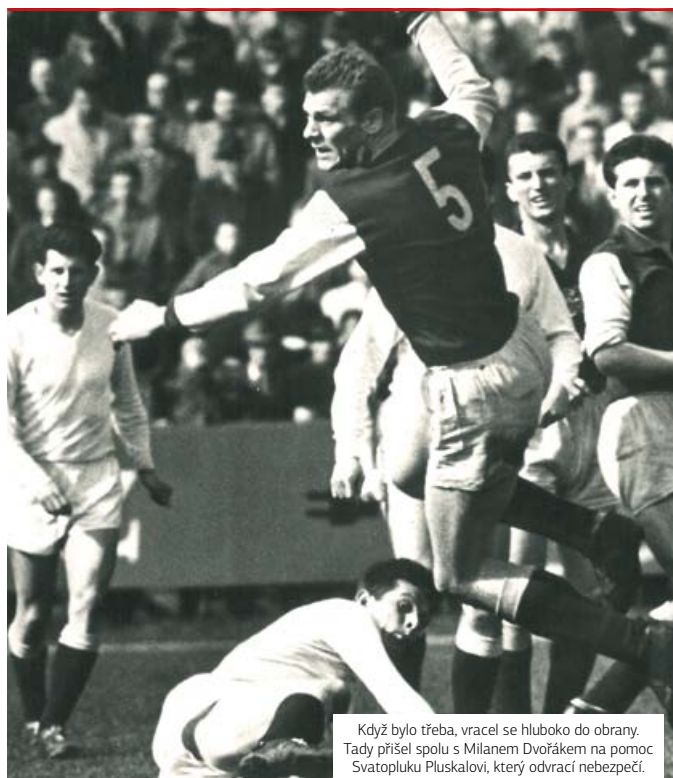
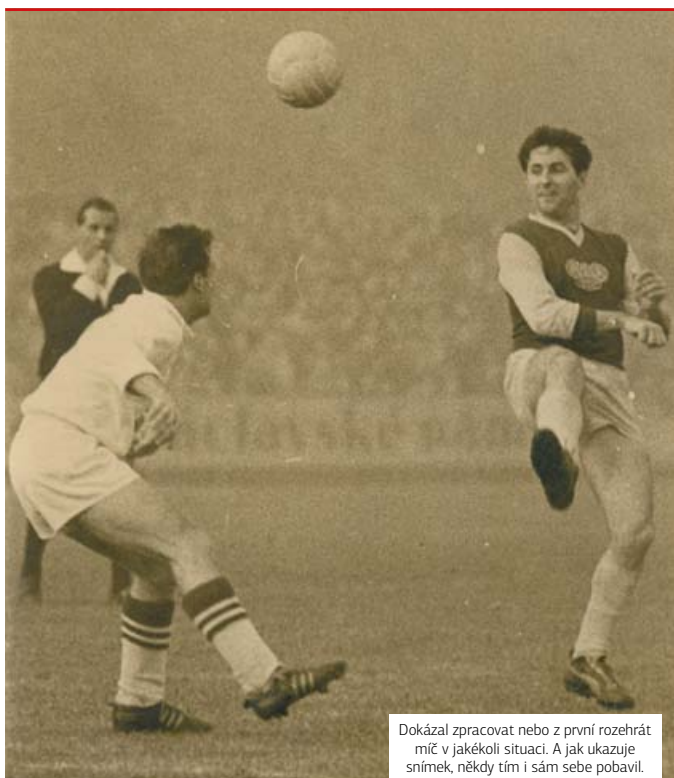

Dukla z roku 1961: nahoře zleva Pluskal, Novák, Šafránek, Dvořák, I. Urban a Čadek, uprostřed Šúra, Masopust, trenér Mirka, Kučera, BOROVIČKA a Pavlis, dole Brumovský, Vacenovský, hlavní trenér Vejvoda, Tauchen a Jelínek.

Post: stažený střední útočník

Hráčská dráha: SK Michle, 1950 Sparta, 1952 ATK /ÚDA/ Dukla, 1963 Vítkovice, na sklonku kariéry dále Vlašim, Nový Bor a Sedlčany

Mezistátní utkání: 21 v letech 1953 až 1961, 2 góly; hráč kvalifikace pro MS 1954 ve Švýcarsku, účastník MS 1958 ve Švédsku a necestující člen týmu pro MS 1962 v Chile

Bilance v lize: 266 zápasů v letech 1950 až 1963, 77 gólů; mistr ligy 1952 (se Spartou), 1953, 1956, 1958, 1961, 1962 a 1963

Křivdivé soudy o své hře nedovedl házet za hlavu. Vztekal se nad nimi. A trápil. V tom je klíč i k furiantské historce v záhlaví této vzpomínky. Byl sotva pár týdnů na vojně, když mu Karel Kolský, znalec fotbalu i lidských charakterů, nabídl definitivu v armádním týmu. Přijal ji, protože uvěřil trenérovu velkému plánu a našel tam pár kamarádů po své chuti. Říkali mu „Borovice“. Svatá Pluskal mi jednou řekl: „To mu sedělo. Byl takový vzpřímený. A sukovitý.“ Váleli jak z partesu, ale fa-

noušci tradičních klubů na ně křičeli „lampasáci“! I na něho, který se s vojenským prostředím, hlavně s tím, že víc hvězdiček má vždycky pravdu, nikdy nesžil.

JE TOHLE VŮBEC MOŽNÝ?

Roku 1956 jsme hráli ve Švýcarsku. Chyběl střelec, nakonec povolali Jiřího Feureisla z Karlových Varů. Měl z toho nahnáno, před zápasem se zeptal: „Trenéře, co tam vlastně mám dělat?“ – „To, co vždycky, Jirko,“ odpověděl Antonín Rýgr. „Jdi do toho a dávej

góly.“ Když druholigový kanonýr nastřílel čtyři v nepřetržité řadě (vyhráli jsme 6:1), řekl Borovička, který byl s Masopustem u zárodku většiny našich akcí: „Je tohle vůbec možný? My borci celej mač makáme, servírujeme mu balony, že by to tam šoupl každej nazdárek, a von teď má bejt slavenej?“ Všichni se zasmáli, ale Jarda to zase až tak v legraci nemyslel. Později troustil podobné poznámky kolem Rudolfa Kučery, hráče a střelce od pánaboha, kterému přihrával na spoustu oslavovaných gólů...

Po celý svůj čas na fotbalovém výsluní se cítil nedoceněný. Co živ budu, vždycky budu tvrdit, že práve! Ostatně se na to stačilo zeptat Josefa Masopusta, s kterým Borovička tvořil středovou osu týmu Dukly a do Kvašňákova příchodu i národního mužstva. Ty klíčky na kapesníku! Ty na centimetry a na zlomky vteřiny přesné přihrávky do běhu! Ten úžasný cit pro měnění rytmu hry... Ale kolik novinových referátů to dokázalo jaksepapír vy-zdvihnout? ■

DROBNÉ KLEPY

SUPERGÓL NA TEHELNÉM POLI

I když je součet jeho ligových branek nepochybně úctyhodný, mezi kanonýry Borovička nepatřil. Ale někdy dával góly opravdu parádní a jindy zase mimořádně důležité; v Dukle jim říkali „výroční“ nebo „jubilejní“. V reprezentaci skóroval jen dvakrát, ale ten druhý kousek věru stál za to! To bylo na jaře 1957 v Bratislavě proti Jugoslávii. Vladi Beara, původem ze Splitu, ale v té době už gólman bělehradské Crvené zvezdy, pochytil i neuvěřitelné věci. Až do rozhraní 56. a 57. minuty, kdy se „Borovice“ na velkém vápně z voleje opřel do centru

z pravé strany. Po nevídané bombě se uznávaná brankářská jednička Evropy nestačila ani ohlédnout! Byl to gól nejen nevídaný, ale i rozhodující – vyhráli jsme 1:0.

JARDOVA HVĚZDNÁ HODINA

Ale i jinak to byl Jarduův velký den. V 10. minutě Beara jen taktak vyškřábl jeho hlavičku. V 37. nastřílel tyč. V 39. si vynutil faul ve velkém vápně, ale píšťalka mlčela. Z velkého zápasu většina novinářů nad jiné vyzdvihla Bearu, Nováka a tentokrát také Borovičku! Stadion měl ta tři jména dokonce ve výrazném podtitulku. „Borovice“ dobře věděl, že toho

dne porazil na hlavu všechny pochybovače. Když odcházel z trávníku, zamířil pohledem na místa, kde seděli novináři, poslal jim široký úsměv a pokýval hlavou. Tak vidíte! Jen škoda, stokrát škoda, že se to neodehrálo v Praze. Své nejslavnější dny valnou většinou prožil všude jinde jen ne v rodném městě. Třeba v New Yorku...

PRO HUBU NA HUBU

V létě 1961 válel jako bůh v mezinárodní lize za Velkou louží, rok poté byl ve dvaadvacetičlenné nominaci na světový šampionát v Chile, ale jediný z ní tam neodcestoval. A roku 1963 se zčistajasna s Duklou a velkým fotba-

lem rozloučil. Ve dvaatřiceti letech, co to je za sportovní věk? Nebyla v tom nemoc ani zranění, nešlo o dlouhodobou ztrátu formy. Nic takového! Jenom si na dovolené ve vojenské zotavovně pustil pusku na špacír. Dělal to neustále, co na srdci, to na jazyku, ale tentokrát ho někdo práskl tam, kde už to Dukla nemohla zaretušovat. Vyhodili ho z oddílu i z armády. Vrátil se ke svému řemeslu v tiskárně a ještě nějaký čas servíroval své jedinečné přihrávky a brnkal soupeřům na nervy v II. lize ve Vítkovicích a ve Vlašimi. Jenže to ještě nějaký ten rok mohlo být v bojích o mistrovský titul i v dresu se lvíčkem na prsou... ■

MLÁDEŽ

DEFENZIVNÍ ŠTÍT S RESPEKTEM SPOLUHRÁČŮ

TOMÁŠE JÍRŮ Z KOLOVRAT ZDOBÍ DOBRÁ HRA TĚLEM, ZODPOVĚDNOST A PŘEHLED

TEXT: ŠTĚPÁN ŠIMŮNEK FOTO: ARCHIV TOMÁŠE JÍRŮ

Ač nastupuje na postu defenzivního záložníka, tedy klasického „štítu“, jeho vzorem je Lionel Messi. Něco však má čtrnáctiletý TOMÁŠ JÍRŮ z Kolovrat s argentinským štírkem společného – oba jsou autoritami, které spoluhráči berou a respektují. Tomáš, jehož předností je dobrá hra tělem a přehled o hře, na sobě chce neustále pracovat, zlepšovat se a dotáhnout to ve fotbale co nejdál. Předpoklady k tomu (prý) má.

■ Fotbalové začátky – co ho přivedlo k fotbalu:

Mám staršího brácha, který taky hrál fotbal, takže jsme si odmala kopali. No a taky samozřejmě rodiče.

■ Důležité kroky v kariéře:

Začátky ve fotbalové škole Umbro a teď přestup do Kolovrat.

■ Nejoblíbenější trenér:

Martin Caudr – můj první trenér, který mě toho hodně naučil. A současný trenér Roman Krejčík.

■ Fotbalový vzor:

Lionel Messi.

■ Oblíbený klub:

FC Barcelona.

■ Neoblíbený klub:

Sparta Praha, Real Madrid.

■ Poslední výsledek A-týmu mužů Kolovrat v sezoně:

Prohra 2:4.

■ Jaký nejlepší zápas kdy osobně odehrál:

Vybaví se mi zápas proti Dukle, kdy jsem srovnával hlavičkou v poslední minutě.

■ Jaký nejlepší zápas kdy viděl:

Asi poslední zápas El Clasica, kdy Barcelona vyhrála nad Realem 4:0.

■ Nejlepší spoluhráč v týmu:

Dan Ledvina a Filip Hladký.

■ Sportovní cíl:

Neustále se zlepšovat a možná se dostat do vyšší soutěže.

■ ... a kdyby to nevyšlo ve fotbale – čím chce být:

Ještě jsem se nerozhodl.

■ Dělá i jiný sport než fotbal:

Hrál jsem dřív ještě tenis a florbal, ale časově jsem to nezvládal, tak jsem se rozhodl věnovat se naplno jenom fotbalu.

■ Mimosportovní zájmy:

Hraní na konzolích, hudba, filmy, kolo a v zimě lyžování.

■ Nejlepší relax a odpočinek:

Sledování Simpsonových a poslouchání hudby.

■ Oblíbené jídlo:

Steak a sushi.

■ Oblíbená hudba (skupina, interpret):

Rapper Fetty Wap.

■ Oblíbený film:

Hobit.

■ Prospěch ve škole:

Mohl by být lepší.

■ Počet přátel na Facebooku:

300.

ROZSTŘEL

SPARTA NEBO SLAVIA — **SLAVIA**

RONALDO NEBO MESSI — **MESSI**

PROTOŽE SE MI LÍBÍ JEHO STYL HRANÍ A JE TO MŮJ NEJOBLÍBENĚJŠÍ HRÁČ

ÚTOČIT NEBO BRÁNIT — **ÚTOČIT**

BLONDÝNY NEBO BRUNETY — **BRUNETY**

PREMIER LEAGUE NEBO BUNDESLIGA — **PREMIER LEAGUE**

Tomáš Jíř

OČIMA TRENÉRA

„Největší Tomášovou předností je zodpovědnost, díky které ho spoluhráči v týmu berou a respektují, jdou za ním. Je silný ve hře tělem, ustojí souboje, nenechá se odstrčit, nepadá. Má přehled, dobře čte hru, dovolí si kličku, a když přijde o balon, snaží se ho vybojovat zpátky. Co se týče negativ, občas, když se nedaří jemu nebo týmu, tak to ještě před koncem vzdá. Ale upozorňujeme ho na to, ví o tom a snažíme se na tom společně pracovat. Jako člověka bych ho charakterizoval jako pohodáře, je to přátelský, kamarádský kluk. V tomhle věku s ním stejně jako s ostatními kluky samozřejmě cvičí puberta, takže ho občas musím krotit, ale to je normální. Ale poslouchá. Když se na něj zaduže, tak dělá, co má. Myslím, že když vydrží a zapracuje na odstranění zmíněného nedostatku, může to dotáhnout daleko. Fyzicky i onou autoritou a zodpovědností na to určitě má.“

Roman Krejčík, trenér starších žáků Sokola Kolovraty

Parta žáků z Kolovrat

Že by Tomáš plánoval i kariéru modela?

Vypadá to, že má rád adrenalin!

INZERCE

CHCETE SE ZVIDITELNIT?

INZERUJTE VE SPECIÁLU!

- MOŽNOST JAK NA SEBE UPOZORNIT VE FOTBALOVÉM PROSTŘEDÍ
- DISTRIBUCE MEZI PRAŽSKÉ KLUBY A NA DALŠÍ DŮLEŽITÉ ADRESY
- NÁKLAD: 5 500 KS

CENÍK:

■ II. A III. OBÁLKA:	12 000 Kč	[210 × 297 MM]
■ IV. OBÁLKA:	15 000 Kč	[210 × 297 MM]
■ CELOSTRANA:	8 000 Kč	[210 × 297 MM]
■ PŮLSTRANA:	4 000 Kč	[210 × 150 MM]
■ PODVAL:	3 000 Kč	[210 × 70 MM]

PROJEKTY MLÁDEŽE 2015

Jednou z hlavních priorit Pražského fotbalového svazu je za pomoci mnoha projektů podporovat fotbalovou mládež. Přivést děti k fotbalu a sportování obecně má za cíl projekt **Můj první klub** a akce v rámci **Měsíce náborů**. Mnohdy první kontakt s fotbalovým míčem přináší také tradiční turnaj týmů z pražských základních škol – **Dětský fotbalový pohár**. Svět profesionálního a amatérského fotbalu propojuje projekt **Tour de club** a osvěta výchovy mladých fotbalistů a fotbalistek putuje mezi rodiče díky projektu **Neberte nám naši hru**. Ohlédněme se za činnosti PFS v roce 2015.

TOUR^{DE} CLUB

4 prvoligové kluby navštívily
7 amatérských

- SK ZBRASLAV
- FC TEMPO

- SK UHELNÉ SKLADY
- TJ SOKOL CHOLUPICE

- TJ SOKOL DOLNÍ POČERNICE
- TJ JUNIOR PRAHA

- JIŽNÍ MĚSTO CHODOV

3941 podepsaných
„Kodexů slušného rodiče“
od roku 2012

4 navštívené
fotbalové turnaje

2 uspořádané
fotbalové turnaje

hřiště TJ Březiněves
hřiště SK Viktoria Štěrboholy

Neberte
nám naši
hru

FOTBAL NÁS BAVÍ!

PARTNER MLÁDEŽE

mujprvniklub.cz

Měsíčníáborů

**podpořených fotbalových
náborů**

FK Viktoria Žižkov
SK Zbraslav
FC Háje Jižní Město
SK Motorlet (2x)
FK Dukla Jižní Město
FC Tempo Praha
FC Přední Kopanina
ČAFC Praha

9

4

**rodinné festivaly,
kde Pražský
fotbalový svaz
připravil pro
návštěvníky
Fotbalové
městečko**

Čarodějnice na Ladronce
RatolestFest | Kašpárkohraní | Sportáček

DĚTSKÝ FOTBALOVÝ POHAR

13
fotbalových turnajů

78
týmů z pražských základních škol

4
haly po celé Praze

261
utkáni

889
gólů

707
účastníků

PATRONI MLÁDEŽE PRAŽSKÉHO FOTBALOVÉHO SVAZU 2015

**Matěj
Hanousek**

**Petr
Nerad**

**Jakub
Brabec**

**Karel
Hrubeš**

TRÉNINK

OBCHÁZENÍ JEDEN NA JEDNOHO

SERIÁL PROFESIONÁLNÍHO TRENÉRA MLÁDEŽE PFS MILANA TITĚRY O PŘÍPRAVĚ

FOTO: PAVEL JIŘÍK ST.

Jedním z hlavních úkolů mládežnických trenérů je vybudovat v hráčích odvahu a schopnost překonávat soupeře v přímém souboji. V případě dobře organizované obranné hry soupeře je to častokrát jediná cesta k úspěchu.

JAK UČIT?

První kličky zpočátku souvisejí více se změnou směru při vedení nebo s převzetím míče mimo obránci. Spíše jde o formu vyhýbání se obránci. V nácviku nových kliček je důležitá dobrá ukázka, vysvětlení, kdy je výhodné kličku použít, a opravování provedení během cvičení. Zpočátku volíme různé druhy zasekávání, stahovaček, následně můžeme přidat těžší varianty doplněné o přešlapovačky, otočky atd. Nové kličky se doporučuje učit na začátku tréninku, kdy je u dětí větší schopnost soustředění, již naučené kličky můžeme opakovat a zdokonalovat i na konci tréninku v únavě.

Během nácviku je nejlepší využít kombinaci drilu (např. soubor na sebe navazujících Coerver cvičení), ale také nechávat volnost hráčům ve volbě kličky, počtu opakování, rychlosti provedení, zahájení a ukončení kličky. Hráči mohou obcházení zkusit nejprve v průpravných cvičeních bez obránců (například v prostoru, nebo na kužel či figurínu). Dalším krokem je využití herních cvičení s obránci, a tudíž reálnější situace směrem k utkání. Obcházení můžeme podpořit díky nastavení pravidel i v průpravných hrách a tréninkových zápasech. Hráči by měli ovládat v období přípravy cca 10 až 15 kliček podle jejich technické úrovně.

Při nácviku kličky si všímáme důležitých fází

JAK ZDOKONALOVAT?

V momentě, kdy hráči zvládají v základní formě určitou kličku, lze na základě individuálních možností zvyšovat nároky na její provedení. Fáze zdokonalování je prakticky nevyčerpatelná. Vnitřních i vnějších faktorů, které mohou rozhodovat o úspěšnosti kličky, je mnoho. Častým problémem hráčů je výběr kličky pro danou situaci a řešení herních souvislostí, které předcházejí nebo následují samotnou kličku.

Příklad řetězce

DOPORUČENÍ PRO TRÉNINK

- Směřovat kličky do kvality – ať má každý hráč 2 až 3 kličky, na které se může v zápase spolehnout.
- Využívat v tréninku různorodá cvičení, kdy je útočník např. v čelním či bočním postavení, stojí zády k bráně soupeře atd.
- Trénovat kličky v různých prostorech – u lajny, v rohu, v blízkosti branky atd.
- Vysvětlit význam hry tělem – krytí míče (např. na malém prostoru, získání času pro řešení atd.).
- Ukazujeme a nabízíme hráčům při hře možnosti volby řešení – kličkou nebo spoluprací. Následně vyhodnotíme pozitiva i negativa řešení. Neurčovat hráčům, jak to musejí, řešit (např. před brankou nebudeš kličkovat, nebo naopak – když získáš míč, vyřeš vše sám).
- Nechat na hráčích, jaké z nabízených kliček jim budou vyhovovat nejvíce a které budou ve větší míře používat v utkání.

HERNÍ CVIČENÍ 1

Věková kategorie:

U8–U15

Zaměření cvičení:

Obcházení + zakončení

Název cvičení:

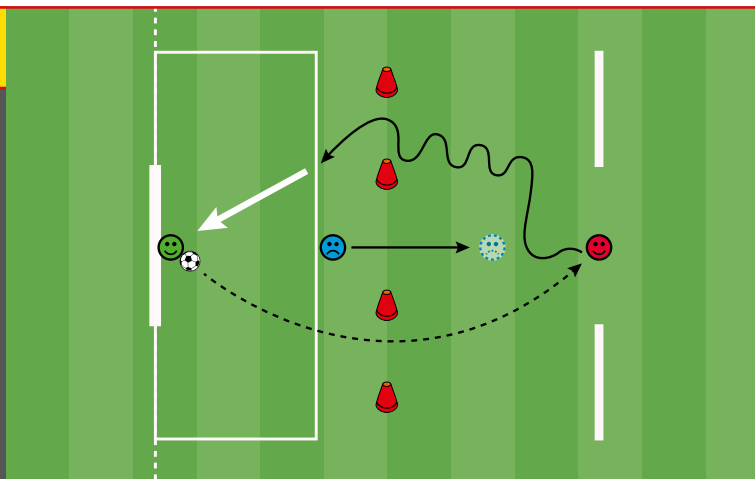
Projdi brankou a vystřel

Slovní popis:

Brankář přihrává na útočníka, který musí projít přes obránce jednou z branek a následně se snaží vstřelit gól. Pokud získá míč obránce, přihrává do jedné ze dvou branek (bližší = 1 bod, vzdálenější = 2 body).

Varianty:

Brankář po přihrávce ukáže branku, kterou musí projít.

HERNÍ CVIČENÍ 2

Věková kategorie:

U8–U15

Zaměření cvičení:

Řešení útočné i obranné hry 1 na 1

Název cvičení:

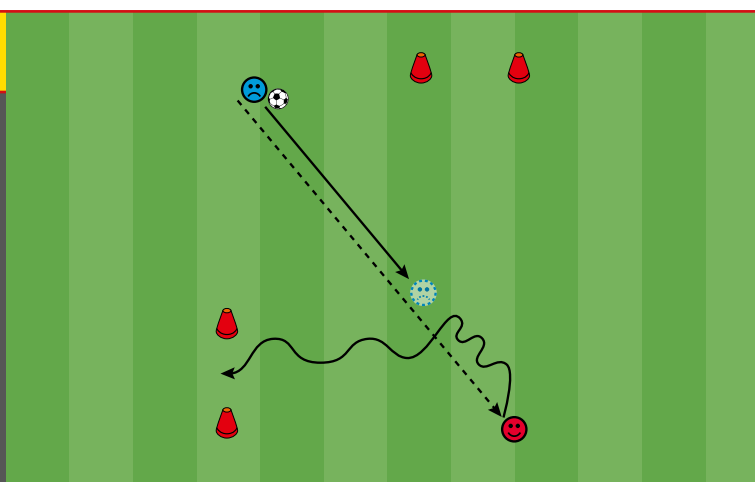
Rohovka 1 na 1

Slovní popis:

Po přihrávce se modrý obránce snaží přiblížit k útočníkovi, který má za úkol pomocí klamavých pohybů projít některou z branek.

Varianty:

Přidat zakončení – místo malých branek umístit branky s brankáři.

HERNÍ CVIČENÍ 3

Věková kategorie:

U8–U15

Zaměření cvičení:

Rychlá reakce z útoku do obrany a opačně

Název cvičení:

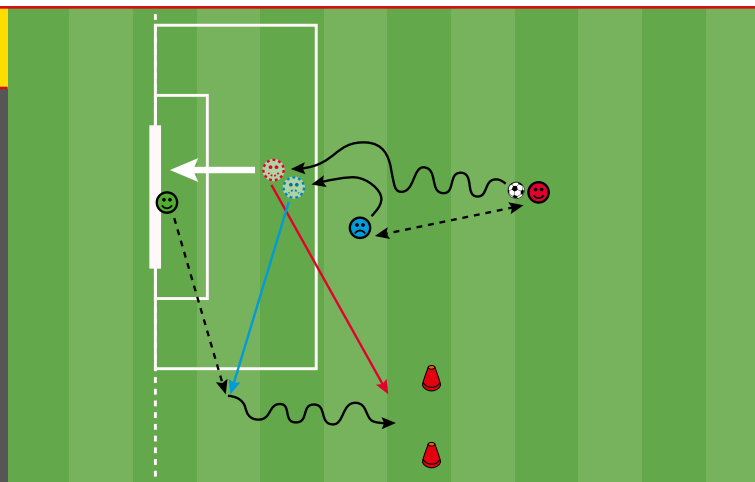
Situace 1 na 1 s následným přepnutím do útočné (obránné) fáze

Slovní popis:

Po souboji 1 na 1 se útočící hráč stává obráncem a snaží se nepustit původně bránícího hráče do prostoru mezi kůžely.

Varianty:

Míra aktivity obránce.

HERNÍ CVIČENÍ 4

Věková kategorie:

U8–U15

Zaměření cvičení:

Nabídka, obejítí do volného prostoru, klamavý pohyb

Název cvičení:

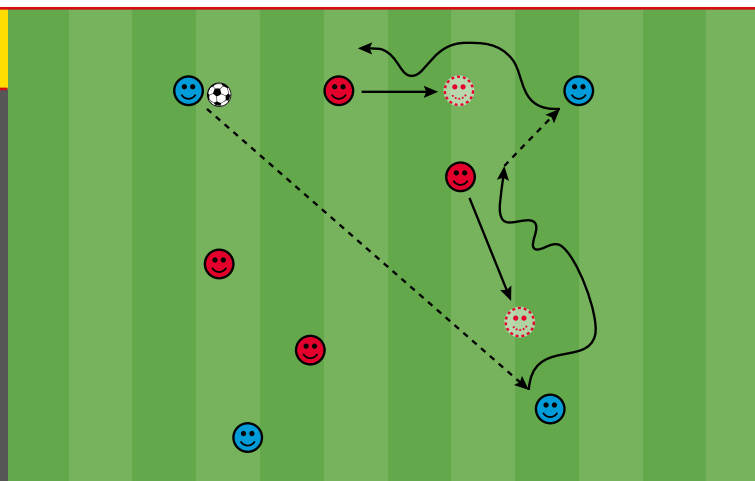
Obejdí „pasivního“ obránce

Slovní popis:

Modří hráči si přihrávají ve volném pohybu. Na hráče, který přijímá míč, vyráží nejbližší hráč opačného týmu. Nejde do zisku, ale jen vytvoří tlak. Hráč, který přijímá míč, jde do klíčky a hledá přihrávkou jiného spoluhráče.

Varianty:

Zvýšit aktivitu obránců.

HISTORIE

SEZONA SNŮ U BOTIČE

KAPITOLY Z DĚJIN PRAŽSKÉHO FOTBALOVÉHO SVAZU:
KTERAK KLOKANI VYBOJOVALI TITUL I BEZ PANENKY

TEXT: MILOSLAV JENŠÍK FOTO: ARCHIV AUTORA

Jen skončilo ligové střetnutí se Žilinou, vršovičtí fanoušci vtrhli na trávník a přestátní hráči utonuli pod zelenobílými vlajkami v davu svých obdivovatelů.

Fanoušci vědí: když dnes vyhrajeme, mistrovský vavřík už nám nikdo nevezme! Nikdo! A Bohemka od prvního hvizdu jede na plný plyn. V 15. minutě dá Pavel Chaloupka první gól. Pozdraví jej bouře nadšení. Dvě minuty nato Stanislav Levý znovu kope roh, Zdeněk Prokeš zvýší a dvougólový náskok rozpoutá už hotoť uragán. A jak popsát, co se děje na stadionu u Botiče po úspěšné střele Zdeňka Koukala do šibenice? Půle 3:0 – to je sen!

Hraje se předposlední kolo ligy 1982-83. Vršovičtí do něj vstoupili s dvoubodovým náskokem a o osmnáct gólů vyšším brankovým rozdílem před ostravským Baníkem. Za vítězství jsou stále ještě jen dva body, takže třetí Sparta se čtyřbodovým mankem na zelenobílé a dvoubodovým na Baník už v žád-

ném případě nemůže do bitvy o prvenství zasáhnout.

Starším pamětníkům v Ďolíčku se v předcházejících dnech nejednou vrátily dvě dávné vzpomínky, jedna smutnější než druhá. V letech 1948 a 1950 ztratili Klokani šance na mistrovský titul pokaždé právě v posledním utkání na domácí půdě, i když

k němu v obou případech nastupovali jako vyložený favorit! V osmačtyřicátém byli před zápasem s Trnavou stále nejvážnějšími uchazeči o konečné prvenství. Vedli v tom zápase už 2:0, a přece nakonec o gól prohráli! Také o dva roky později s Teplicemi (nedávno jsme se tu k tomu smolnému mači vrátili) šli do vedení. Ztratili je až hluboko v druhém poločasu. A jeden bod nestačil...

Jsou tu i čerstvější neblahé zážitky. V lize 1979–80 zelenobílí šli do jarních odvet se čtyřbodovým náskokem – a přece skončili až třetí, o sedm bodů zpátky za ostravskými šampiony! Ne-

uvěřitelná šňůra zranění tehdy strhla mužstvo do hluboké krize. Uprostřed následujícího ročníku odešel do vídeňského Rapidu Antonín Panenka, kolem kterého se v Ďolíčku všechno točilo. Všichni mu to přáli, ale kolik se tenkrát našlo proroků, že bez Tondy Bohemka na titul už docela určitě nedosáhne... Nicméně dvakrát i bez něho obhájila třetí pozici. Pokaždé jen se čtyřbodovým mankem.

A teď? Třígólový náskok mužstva, které vyhrálo všechny tři předcházející zápasy, to přece snad už je bezpečná pojistka! Ale dokud rozhodčí neodpíská konec...

Po jednom z vítězství na cestě k titulu: zleva stojí Marčík, Ondra, Prokeš, Borovička, Čermák a Sloup, před nimi Jakubec, Přiložný, Bičovský, Němec a Zelenský.

Žulovým pilířem týmu v kritických chvílích vždy byl brankář Zdeněk Hruška, původem z Vyšehradu.

Když trenér Pospíchal přivedl z Plzně Sloupa, kterého tam předtím trénoval, všichni obrátili oči v sloup. Brzy ale začal celý Ďolíček skandovat „Jirka Sloup, Jirka Sloup!“

Tři ze sedmi Klokánů před strahovským vítězstvím 6:0 nad Kyprem: zleva Milan Čermák, Stanislav Levý a Zdeněk Prokeš.

Pavel Chaloupka i s míčem v síti jásá nad jedním ze sedmnácti gólů, které ho v mistrovském ročníku Bohemky vynesly na trůn krále ligových střelců.

Ve velkém boji s Dundee United má Tomáš Pospíchal co říci Jiřímu Ondroví.

TRENÉROVO CHORÉ SRDCE

Zlobí ho už dlouhý čas. První infarkt ho skolil ve dvaačtyřiceti. Ale právě ročník 1982–83, před kterým mužstvo díky dobře voleným posilám a neuvěřitelně tvrdé tréninkové práci dohrálo, je srdeční vadou Tomáše Pospíchala poznamenán už od prvního výkopu. Chtěl se dát dohromady do startu soutěže, ale lékaři takovou možnost kategoricky zamítli. Musel tedy mužstvo svěřit asistentovi Josefu Zadinovi, kterého si pro tu roli sám vyplal. Během podzimu se k týmu na čas vrátil, ale jen do

operace. Znovu se objevil až po Novém roce, uprostřed jara však šokoval náhlým odchodem, za kterým už byly jiné než zdravotní důvody. Pospíchal byl svéráz a paličák. Ale zase se ještě do finále vrátil!

Kterému mužstvu by takové trenérské kotrmelce dělaly dobře? Ale už jsme si řekli, že tahle parta dohrála. Dokazovala to po celý rok a nad slunce jasně potvrdila i v první půli zápasu se Žilinou.

VÝSTUP NA VRCHOL

Po přestávce už to není zápas, ale exhibice hostitelů, oslava triumfu,

čas závrtné radosti. Žilinský gól sedm minut před koncem na chvíli srazí Ďolíček z růžových obláček euforie zpátky na zem. Ale v 87. minutě přijde Němcův knokautový úder na 4:1. Je hotovo!

Celý Ďolíček teď už jen napjatě čeká na poslední hvizd sudího Krchňáka. Jen se ozve, vtrhne na hrací plochu nadšený dav a obklopí jedenáct novopečených mistrů ligy, kteří se teď také radují jako malí kluci.

Zelenobílá historie si tedy tentokrát nedala zase jedno smůlovaté repete. Věci teď stály tak, že na rozloučenou s ligou už si Klokani mohli

ve Vítkovicích dovolit i prohru. Už jim nehrozilo nic, leda ztráta prestiže. Ani na tu nedošlo; Bohemka tam nezahrála zle, byla lepší. Že nakonec podlehla 0:1? To se v podobné situaci může stát i Barceloně nebo Bayernu...

Jediný správný dovětek ke vzpomínání, které je pozdravem ke stodesátým narozeninám jednoho z nejúspěšnějších klubů našich fotbalových dějin, napsal v červnu 1983 už po vítězství utkání se Žilinou Československý Sport: „Nebylo by spravedlivé, kdyby ligu vyhrál někdo jiný.“ Lépe a stručněji se to vyjádřit nedalo. ■

DOBOVÉ STŘÍPKY

SPANILÁ JÍZDA EVROPOU

Aby snad vršovičtí fanoušci té radosti neměli málo, stejně jako domácí ligu se Klokani v nezapomenutelné sezoně 1982–83 dlouho úspěšně prodírali také trnitou houštinou Poháru UEFA. Na úvod dvakrát vyklepli vídeňskou Admiru Wacker (v Praze dokonce 5:0). Ve 2. kole po remizě na francouzské půdě smetli u Botiče Saint Etienne 4:0. Se ženevským týmem Servette už to bylo složitější, po plichtě ve Švýcarsku otevřela bránu čtvrtfinále jen těsná výhra. Pak do Vršovice přijeli Skotové z Dundee a odvezli si do odvety nejtěsnější prohru 0:1. To nevypadalo moc dobře, ale zelenobílí pak v jejich městě vydrželi bezgólovou plichtu. Až v semifinále dvakrát nestačili na belgický Anderlecht. Ale

té předcházející šňůře bez jediné prohry všechna čest!

JEDENÁCTKA PRO TRENÉRA REPREZENTACE

Skvělý rok mužstva z Ďolíčku nemohl neovlivnit složení národního mužstva. V sezoně 1982–83 si jeho dres postupně oblékala kompletní jedenáctka Vršovických, která by se na trávníku mohla seřadit třeba takto: Hruška – Jakubec, Prokeš, Bičovský, Ondra – Zelenský, Sloup, Chaloupka, Levý – Němec, Čermák. Leckterý fanoušek by ale možná tým postavil jinak, jeho páteří by byli tvořiví univerzálové. V každém případě mohlo těch jedenáct borců klidně společně nastoupit na mezinárodním poli proti jakémukoli soupeři. Což se ostatně hned ukáže...

SEDM KLOKANŮ PROTI MISTRŮM SVĚTA

Toho sobotního večera 13. listopadu 1982 nevycházelo 80 000 milánských „tifosi“ z údivu, který postupem času přerostl až do šoku. Jejich squadra azzura, která onoho roku znovu vyválčila světový šampionát, byla v kvalitaci mistrovství Evropy proti novému mužstvu naší země zcela jednoznačným favoritem. Pro srovnání: zatímco její gólman Dino Zoff nastoupil ke svému 108. mezinárodnímu střetnutí, celý náš tým by se byl až doposud poskládal pouze na 75 reprezentačních startů! Tvořilo se nové mužstvo, řada našich jmen Italům pranic neříkala. Trenér František Havránek vyslal toho večera na trávník sedm mužů z Bohemky: do obrany Zdeňka Prokeše a Františka Ja-

kubce, celé trio středopolařů Pavel Chaloupka, Peter Zelenský a Jiří Sloup a do útoku Jaroslava Němce a Milana Čermáka. A třetím do ofenzivy byl brněnský Petr Janečka, za pár měsíců už také klubový spoluhráč vyjmenované sedmy... Příznám se, že onoho večera ve mně byla před televizní obrazovkou malá dušička. Moc bych byl právě téhle sympatické partě přál úspěch, ale věřit jsem se neodvážil. Určitě bych si na něj nevsadil... Italské publikum si pobaveně prohlédlo partu, co se tu postavila jedenácti světovým šampionům. Těšilo se na lekci, kterou si bílí odvezou. No, neodvezli... Dvakrát modří vedli (podruhé naším vlastním gólem); poprvé vyrovnal Sloup, podruhé po jeho akci Chaloupka a bylo to 2:2 s mistry světa na jejich půdě!

KLUB

DO ČFL CHCEME I KVŮLI MLÁDEŽI

MOTORLET SE DRŽÍ KRÉDA „AMATÉRSKÝ KLUB S PROFESIONÁLNÍM PŘÍSTUPEM“

TEXT: ŠTĚPÁN ŠIMŮNEK FOTO: PAVEL JIŘÍK ST.

Prošla jím spousta známých hráčů a trenérů, dlouhodobě působil ve 2. lize a v sezoně 1963–64 dokonce v nejvyšší soutěži. Úspěchy však FK MOTORLET PRAHA sbírá i v novodobé historii – 80. léta strávil ve 3. lize, v níž se naposledy objevil před pěti lety, a momentálně je stabilním účastníkem divize. Tradiční klub z Jihozápadního města za to vděčí především úspěšné práci s mládeží, kterou je proslulý. Vždyť v současné době tu v patnácti mládežnických výběrech působí na 340 hráčů!

Motorlet vznikl v roce 1912 pod názvem Sportovní kroužek Butovice. Mistrovské soutěže začal hrát o sedm let později a během několika sezon postoupil se třetí třídy až do první, v níž se, s občasnými přestávkami, které trávil o úroveň níž, držel i přes válečné roky až do začátku 50. let. A právě v polovině 50. let se začalo psát nejslavnější období klubu, jenž už v té době nesl název Motorlet.

TŘETÍ LIGA JE POVINNOST

V této etapě se na pomezí Jinonic a Butovic stabilně hrála 2. liga, kterou v ročníku 1962/63 Motorlet vyhrál a slavně postoupil do nejvyšší československé soutěže. Rozhodující zápas

o postup hrál v květnu 1963 na hřišti Slavia v Edenu proti Děčínu, který, před dnes těžko uvěřitelnou návštěvou 12 tisíc diváků, porazil 3:1.

Ač Motorlet v 1. lize prohrával i s favority převážně těsnými výsledky, nakonec získal jen 7 bodů za pět remíz a jednu výhru (doma porazil Košice 2:1) a v tabulce skončil poslední. Mimochodem, ligu tehdy vyhrála Dukla před Slovanem Bratislava. Ač se zdálo, že další rok by se Motorlet mohl vrátit o patro výš, kvůli odchodu několika opor se to nepodařilo a od té doby se stabilně pohyboval na úrovni 3. ligy a divize.

A tam je i dnes. Po podzimu mu v Divizi A patří 3. příčka za Hořovickem a Karlovými Vary. Nabízí se tedy

otázka, zda v klubu přemýšlejí o opětovném postupu do ČFL. A odpověď je jednoznačná – ano. „Není to o nějakém uspokojení ega, ale o sportovním a koncepčním pohledu, o perspektivě celého oddílu. Klub s takovou tradicí, základnou a hráčským i trenérským zázemím by neměl mít jiné cíle než hrát nejvyšší amatérskou soutěž, tedy třetí ligu,“ popisuje předseda Rudolf Blažek.

„Zejména co se týče mládeže je naší povinností se do ní v krátkodobě až střednědobě dlouhém horizontu dostat. Z logiky věci je jasné, že ČFL je pro mladší fotbalisty větším lákadlem. Chceme pro naše odchovance vytvořit příležitost hrát soutěž, která má lepší zvuk a představuje pro ně větší perspektivu,“ pokračuje. „Myslím, že třetí liga by slušela i místnímu areálu. Určitě bychom v ní ale chtěli vydržet déle než rok,“ dodává místopředseda Vladimír Kubert v narážce na skutečnost, že naposledy, v sezoně 2009–10, vydržel Motorlet v ČFL jen sezonu. Tehdejší „ochutnávka“ třetí nejvyšší české soutěže přinesla klubovému

vedení cenné zkušenosti. „Bylo vidět, že jen s odchovanci, na které sázíme a které se snažíme postupně zapracovávat do A-mužstva, mimochodem momentálně máme v áčku pět šest kluků, kteří jsou všem ještě dorostenci, úspěšně hrát nejde. Jsou potřeba i starší a zkušenější kluci,“ přemítá místopředseda. „V tomto ohledu nám letos velmi pomohl příchod Zdeňka Koukala, který má odehráno přes sto ligových zápasů a z pozice záložníka přinesl do naší hry klid a pohled, což naše mladé mužstvo potřebovalo,“ doplňuje předseda.

PŘIPRAVIT DĚTI K ŽIVOTU

Motorlet je znám kvalitní prací s mládeží, ovšem nebylo tomu tak vždy. „Když jsem sem před nějakými třicet lety přišel, bylo tu jedno mužstvo dorostu, jedno žákovské a snad dvě přípravy. Chtěli jsme to změnit, tak jsme sem s panem Lvem a s panem Škodou přivedli Mabapu, což byla první soukromá fotbalová škola v Praze. Tím se k nám dostalo nějakých

FK MOTORLET PRAHA

Rok založení: 1912

Vývoj názvu klubu: Sportovní kroužek Butovice, Sportovní klub Butovice, SK Praha XVII v Jinonicích, Sokol Jinonice, Sokol Šverma Jinonice, DSO Spartak Praha Motorlet, TJ Motorlet Praha, SSK Motorlet Praha, FC Patendis Motorlet Praha s.r.o., SSK Motorlet Praha, SK Motorlet Praha, FK Motorlet Praha

Úspěchy: účast v 1. lize (1963/64), opakovaná účast ve 2. a 3. lize (naposledy 2009/10), dlouhodobá účast v divizi

Současnost: Divize A (po podzimu 3. místo)

Počet týmů: dva týmy mužů („A“ – Divize A, „B“ – Pražský přebor), starší dorost U–19 a U–18, mladší dorost U–17, U–16 a „C“, starší žáci U–15, U–14 a „C“, mladší žáci U–13, U–12 a „C“, starší přípravka 2005 a 2006, mladší přípravka 2007 a 2008

Všem dobře známý stadion Motorletu

A TEĎ SI VZÍT „DO PARÁDY“ TRIBUNU

Dvě hřiště, deset šaten, velká budova se zázemím, kantýna, rehabilitační místnost... Areál Motorletu, ležící na půli cesty mezi stanicemi metra Jinonice a Nové Butovice, je rozlehlý a hlavně udržovaný, pravidelně totiž prochází drobnými úpravami. Ty si Motorlet může dovolit hlavně díky grantům magistrátu a ministerstva školství a tělovýchovy.

Motorlet na prostorech, které má v dlouhodobém pronájmu od Prahy 5, disponuje jedním travnatým hřištěm a jedním s umělým povrchem (není jen tréninkové, dají se na něm hrát i zápasy), které vzniklo před devíti lety a před rokem prošlo rekonstrukcí. „Získali jsme grant od ministerstva školství a tělovýchovy, takže loni v listopadu se kompletně vyměnila umělá tráva,“ líčí Vladimír Kubert jednu z nedávných úprav. Ta další se týká šaten. „Ty nás obzřetelně pádily, bylo jich totiž málo. Teď jsme ale díky grantu magistrátu dobudovali další, takže dnes jich máme, včetně těch, které jsou v unimo buňkách, deset. A všechny odpovídají normám FAČR a PFS. Máme i novou šatnu pro rozhodčí nebo třeba rehabilitační místnost,“ vypočítává koordinátor mládeže Jaroslav Machač. Vzhledem k velkému počtu místních týmů je logické, že hřiště dostávají zabrat. V tomto ohledu napomáhá místní

tréninkový plácek. „Říkáme mu pás, je třicet metrů široký a sto metrů dlouhý. Slouží k brankářským tréninkům a na rozcvičení, aby se trochu ulevilo hlavnímu hřišti,“ vysvětluje místopředseda. Přes zimu mohou fotbalisté Motorletu využívat „umělků“, ale klub si pronajímá i tělocvičny. „Ti nejmenší prckové samozřejmě nemohou v mrazech trénovat výhradně venku, takže se snažíme, aby měli alespoň dvakrát týdně tělocvičnu. V tomto ohledu spolupracujeme se školami na Praze 5 a na Praze 13, například se základní školou Klausova,“ popisuje Vladimír Kubert. Co se plánovaných úprav týče, vedení by si rádo vzalo „do parády“ místní tribunu. „Přeje jen nepatří k nejmodernějším. Asi by bylo hezké, kdyby se místo ní podařilo vybudovat nějaké další zázemí, například větší restauraci nebo třeba lepší rehabilitační prostory,“ přemítá místopředseda. ■

STADION FK MOTORLET PRAHA

Název: Stadion FK Motorlet Praha

Adresa: Butovická 592/35, Praha 5 – Jinonice, 158 00

Dopravní spojení: třicet vteřin pěšky od autobusové zastávky Butovická (linka 149), jednu minutu pěšky od autobusové zastávky Sídliště Jinonice (linky 137 a 149)

Počet hřišť v areálu: jedno travnaté, jedno s umělým povrchem

osmdesát dětí, čímž se práce s mládeží nastrovala,“ vzpomíná Vladimír Kubert. Jak se ukázalo, šlo o prozíravý tah. „Brali jsme to tak, že v té době se začala rozrůstat okolní sídliště a bylo hodně dětí. Od té doby na to neustále navazujeme,“ vysvětluje. „V současné době máme patnáct mládežnických týmů, což je nějakých tři sta čtyřicet dětí od šesti do osmnácti let,“ shrnuje hlavní koordinátor mládeže Jaroslav Machač.

Ten se s kolegy snaží nevychovat z dětí jen kvalitní fotbalisty, ale i dobré lidi. „Není to jen o tom dát jim balon a trénovat je, chceme je i připravit k životu. Naučit je slušnému chování, respektu a nějakému režimu, který jim v dnešní době obecně hodně chybí,“ líčí místopředseda. „Neříkám, že se snažíme nahradit rodiče, ale klademe velký důraz na sociální hledisko. Kluci se u nás musejí naučit, že mají nějaký daný řád. Že od tolika do tolika je trénink, že musejí chodit včas, že se musejí naučit fungovat mezi sebou v kabině a respektovat trenéry,“ doplňuje Jaroslav Machač.

Vzhledem k obrovskému počtu dětí je nutné mít i dostatek kvalitních trenérů. „Sehnat dnes dobrého a kvalifikovaného trenéra je velký problém,“ přiznává Vladimír Kubert. „Je potřeba, aby to byl pedagog, psycholog, trenér a navíc co všechno dalšího. Jednou z cest je si trenéry vychovat, což se nám v několika případech podařilo. Máme tu hodně tatínků, kterým tu hrají jejich děti a udělali si potřebné trenérské kurzy,“ prozrazuje Jaroslav Machač. Když už je řeč o trenérech, Motorletem prošla celá řádka těch, kteří to dotáhli až do první ligy. Nebo ještě dál, jako třeba Jakub Dovalil. Muž, který donedávna vedl reprezentační jedenadvacítku, je v klubu důležitou personou dodnes. V Motorletu hrál, trénoval, nadále je členem Výkonového výboru a ve spolupráci s Jaroslavem Macháčem a Vladimírem Kubertem založili Fotbalovou akademii Jakuba Dovalila, která za sebou má úspěšně už dva ročníky. A další budou následovat... ■

„Kuba Dovalil má k našemu oddílu silný vztah, což nás samozřejmě těší,“ pochvaluje si Vladimír Kubert, jehož slova potvrzuje i samotný Dovalil. „Motorlet je jednoznačně největší klub na celém Jihozápadním městě a má obrovskou tradici v práci s mládeží. Samozřejmě nemůže konkurovat Spartě nebo Slavii, ale jeho záběr je i tak nemírně široký. Na dobu, kdy jsem tu trénoval, tedy polovinu devadesátých let, mám jen ty nejlepší vzpomínky,“ vyprávěl u příležitosti oslav 100. narozenin klubu v roce 2012.

SPOLUPRÁCE S KLUBY I MĚSTEM

Motorletem, který razí heslo „Amatérský klub s profesionálním přístupem“, prošla kromě Jakuba Dovalila i řada jeho kolegů, např. Jiří Plíšek, Martin Poustka, Roman Nádvorník nebo třeba současný trenér Teplic David Vavruška. Ze známých hráčů pak lze jmenovat Jana Holendu nebo Petra Mikolanda, jenž bílo-modrý dres oblékal od šesti let a pak to přes Slavii

a Žižkov dotáhl až do Premier League. „Motorlet je pro mě synonymem rodinného přístupu, kvalitního zázemí a úspěšné výchovy hráčů. Fotbalovému národu má pořád co dávat,“ vzpomíná Mikolanda.

Co se kooperace s ostatními kluby týče, v Motorletu funguje nadstandardně. „Snažíme se spolupracovat se Spartou, se Slavií, ale i s kluby z okolí. Výjimečně dobré vztahy máme se Střelčovicem, Řeporyjemi, Lochkovem, Zličínem, Sokolem Stodůlky, Chuchlí nebo třeba Radotínem. Je to na bázi půjčování hřišť, protože při počtu mládežnických týmů, které máme, to ani jinak nejde. A fungují i střídavé starty,“ vypočítává Vladimír Kubert.

A vynikající spolupráce panuje i s městskou částí. „V tomto ohledu si nemůžeme stěžovat, Praha 13 a Praha 5 se nám snaží ve všem vyhovět, bez jejich pomoci by se tu fotbal ani nedal dělat,“ vzkazuje Vladimír Kubert a dodává, že Motorlet dlouhodobě pořádá turnaje pod hlavičkou starostů. ■

Zastaralá tribuna prý bude brzy zářit novotou...

Dočkají se hráči z Jinonic vytožené ČFL?

CIVIL

CANNAVARO Z ŘEP

MALÍŘ POKOJŮ A STAVITEL DANIEL KAISER JE BEZMÁLA 30 LET VĚRNÝ JEDINÉMU KLUBU

TEXT: ŠTĚPÁN ŠIMŮNEK FOTO: PAVEL JIŘÍK ST.

Klubismus se dnes moc nenosí, což neplatí jen pro profesionální fotbal. Existují však výjimky a jednou z nich je i obránce DANIEL KAISER, který hraje už třicet let za Sokol Řepy. Paralela s Franceskem Tottim není úplně od věci, vždyť Dan náruživě fandí AS Řím a Totti je jedním z jeho oblíbenců. Tím dalším je Fabio Cannavaro, od něž si vypůjčil přezdívku. Pravda, na Zlatý míč jako někdejší kapitán italského národního týmu už sice Dan asi nedosáhne, alespoň se však může věnovat své profesi malíře pokojů a stavitele, kterou dělá už přes dvacet let.

Věčně rozesmátý pohodář začal s fotbalem ve třetí třídě. Tehdy se s rodiči přestěhovali do Řep, takže je nasnadě, že začal hájit zeleno-bílé barvy Sokola. A až na dvouletou etapu, kdy si odskočil do Střešovic, je mu věrný dodnes, tedy téměř třicet let. „Někdy v patnácti jsem měl pár nabídek, nebo spíš náznaků nabídek, z klubů z vyšších soutěží, ale zůstal jsem v Řepích. Takže není překvapení, že jsem tam, tedy ještě s Honzou Hříbalem, služebně nejstarší,“ líčí Dan,

kterého v kariéře provázelo hned několik přezdívek.

Vždy si totiž vyhlédl nějakého oblíbeného hráče – v dřívější většině případů to byl Ital – a podle něj si nechal říkat. „Začínal jsem s Paolo Maldinim, pak jsem byl hodně dlouho Cannavaro. Držitel Zlatého míče, obránce stejně jako já,“ culí se. „Byl jsem i Maicon, De Rossi, teď jsem si začal říkat Totti. Je to klubista jako já, navíc jsem fanatický fanoušek AS Řím,“ vysvětluje.

JEDINÝ HATTRICK MU VZALI

Během třech dekád Dan se Sokolem Řepy pevně srostl, ostatně sám o sobě s notnou dávkou nadsázky a neodmyslitelným úsměvem říká, že je řepskou legendou. Zažil několik postupů do I. B třídy a zase následných pádů, poznal řadu koučů a oddíl zná jako málokdo. „Na to, jak malý je to klub, z něj vzešla spousta skvělých trenérů, ať už Jaroslav Šturma, který nás vede teď, Pavel Novotný, Petr Nebeský nebo Petr Macek. A samozřejmě Milan Rosenbaum, který se hodně zasloužil o rozkvet fotbalu v Řepích. A nemůžu opomenout svého tátu Václava, který mě k fotbalu přivedl a v Řepích rovněž trénoval,“ sumíruje.

Když Dan začal v polovině osmdesátých let za Řepy kopat, prohránil se ještě po škvárovém hřišti. „Nebylo

špatné, byli jsme na něj zvyklí. Dnes mám škváru, jak se říká rodnou hroudu, zažranou pod kůží,“ usmívá se. „Ale tráva je tráva, hraje se na ní samozřejmě líp. I když ze začátku jsme si na ni těžko zvykali, moc jsme na ní neměli hrát. Teď už je to dobré,“ usmívá se kapitán A-mužstva.

Co dalšího se v klubu za dobu Danova působení změnilo? „Když tu byla obrovská mládežnická základna, snad nějakých jedenáct mužstev. Dokončila se totiž dostavba sídliště, takže byla spousta dětí. To dnes neplatí, i když je pravda, že mládežnické výběry už se zase pomalu zaplňují,“ porovnává. V Sokole se pochopitelně měnilo i klubové vedení. „Proti tomu předchozímu nemůžu říct nic špatného, ale nové vedení je celkově asi otevřenější, přístupnější. Je to takové rodinné, funguje to,“ popisuje.

DANIEL KAISER

Věk: 39

Klub: TJ Sokol Řepy

Post: pravý obránce

Daniel měl v životě řadu přezdívek. Kterému klubu je věrný, v tom má ale jasno!

Autem toho prý najezdí strašně moc. Kolikrát ho však musel někam tlačit, neřekl.

Jaký zápas utkvěl Danovi nejvíc v hlavě? „Když jsem dal, tehdy ještě na škváře, tři góly Hlubočepům, které se pak po polovině soutěže odhlásily a mně ty góly statisticky zase vzali. To bylo vážně moc příjemné, jediný hattrick a oni mi ho vezmou,“ chechtá se chlapík, který by si „na stará kolena“ ještě rád vyzkoušel I. A třídu.

„Když se budu cítit fyzicky dobře a trenér by mě chtěl, tak bych si ji určitě rád kopnul. Ale když se nebudu hodit, tak se nedá nic dělat, nebudu se tam držet za každou cenu,“ přemítá s tím, že tým jako takový na postup určitě má. „Hráčský potenciál je velký. Muselo by se asi zapracovat na tréninkové morálce, ale kluci, kteří jsou teď v áčku, jsou vážně dobří,“ chválí.

Jak dlouho se ještě bude „řepská legenda“ prohánět po hřišti? „Řekl jsem si, že vydržím do čtyřiceti, což mi bude příští

rok. Pak uvidím. Táhne mě to k trénování, udělal jsem si C licenci a plánuju si udělat ještě běčko. Ale chlapy ani děti bych vést nechtěl, bavili by mě dorostenci.“

HODINY V ZÁCPĚ

V civilním životě je Dan (nejen) malířem pokojů ve firmě nesoucí jeho jméno. „Dělal to otec, který mě už jako malého bral s sebou do práce, takže jsem se v tomhle ohledu potatil. Malířinu dělám už nějakých osmnáct let,“ shrnuje. „Ale nevěnuju se jenom jí. Teta, po níž teď bydlím, měla stavební firmu a vzala mě do ní. Tak nějak mě hodila do vody, udělala ze mě stavitele. Takže jsem se naučil dělat rekonstrukce bytů. Bourací práce, sádkokarton, podlahy. Vlastně kromě vody a elektřiny zvládnou udělat celý byt od píky,“ prozrazuje. Nedílnou součástí Danovy profese je dojíždění. Z kšeftu na kšeft (občas

i mimo Prahu), pak na trénink do Řep, domů na Háje... „Najezdím toho strašně moc. Někdy to jde, ale jindy jsou dny, kdy musím objíždět a zavážet několik zakázek. To pak za volantem strávím celý den, přičemž většinu času spolyká čekání v zácpě,“ láteří.

Největším koníčkem „Cannavara z Řep“ je jednoznačně fotbal, tím dalším pak rodina. „Mám dvě dcery. Starší Vanessce je šest, mladší Chanel teď byl rok. Ta se mimochodem jmenuje po dceři Francesky Tottiho,“ chechtá se Dan, který pění o rodinu zvládá hlavně díky pomoci přítelkyně Anety. „Většina tíhy starostí o děti visí na ní,“ přiznává s tím, že obě dcery vede ke sportu. „Vanessa dělá latinsko-americké tance a aerobik, byla už i na nějakých soutěžích,“ chlubí se pyšný tatínek. A možná se jeho ratolesti dostanou i k fotbalu, alespoň jako divačky už k němu přičuchly. „Přítelkyně je ob-

čas vodí na zápasy. Vanessa si vždycky vezme balon a to je pak samé: Tatínku, pojď si kopat, tatínku, přihlas mě na fotbal,“ směje se.

A co další Danova hobby? „Baví mě druhá světová válka, pořád sleduju dokumenty, kdysi jsem si lepil letadla a ještě před nějakými deseti lety jsem si kupoval americké vojáky a lepil je. Až skončím s fotbalem, chtěl bych se k tomu ještě vrátit. Ale spíš budu trénovat,“ vrací se k jednomu ze svých cílů. „Přemýšlím o tom čím dál vážněji, dá se říct, že s tím do budoucna počítám. Rozhodně by to bylo v Řepích, to je jasné. Vedení o tom ještě neví... Ale dozví se to,“ ujišťuje s úsměvem. ■

INZERCE

FSG **SVOBODA ŠTEINFELD**

Do časopisu se nefotíte každý den...

... tak si to Kaiser pořádně užil.

KDO MÁ VĚTŠÍ HLAD?

NEBEZPEČÍ NEHZOZÍ, HRÁČKY JSOU ZROVNA V KABINĚ, TAK CO BY SI NEDAL SVAČINU!? ANEBO SI JI OBJEDNAL ČTYŘNOHÝ KAMARÁD? KDO VÍ...

AUTOR: PAVEL JIŘÍK ST. FOCENO: BĚHEM POLOČASOVÉ PŘESTÁVKY ŽENSKÉHO DERBY SLAVIA – SPARTA.

ATRAKTIVNÍ
WEB PFS

Aktuální zpravodajství z fotbalu v hlavním městě a kompletní archiv Speciálu najdete na internetových stránkách

WWW.FOTBALPRAHA.CZ

Super First Minute 2016

*Léto 2016 s garancí nejnižší ceny
do 30. 11. 2015*

Dále aktuálně v nabídce na www.alexandria.cz

NAVŠTIVTE NAŠE PRAŽSKÉ POBOČKY:

Vodičkova 25, 110 00 Praha 1, tel.: 221 592 592,
vodiczkova@alexandria.cz

Revoluční 10/1083, 110 00 Praha 1, tel.: 270 005 560,
GSM: 739 580 002
revolucni@alexandria.cz

Plzeňská 8/233 (OC NOVÝ SMÍCHOV)
150 00 Praha 5, tel.: 270 007 350, GSM: 731 132 918
smichov@alexandria.cz

Španělská 2, 120 00 Praha 2, tel.: 221 466 466,
info@alexandria.cz

ALEXANDRIA

cestovní kancelář

SLEVA
40 %
PRO ČLENY PFS
NA SPORTOVNÍ
VYBAVENÍ NIKE

ExtraFotbal.cz

DODAVATEL KOMPLETNÍHO SPORTOVNÍHO VYBAVENÍ **NIKE**.

// NYNÍ AKČNÍ NABÍDKA!

INFORMUJTE SE NA ESHOP@EXTRAFOTBAL.CZ

// NAVŠTIVTE NAŠI VZORKOVNU NA ADRESE:

KOMUNARDŮ 1039/39 / 170 00 / PRAHA 7

ExtraFotbal.cz

FOOTBALLMANIA, A.S.

KOMUNARDŮ 1039/39 / 170 00 / PRAHA 7

TEL.: 226 232 193 / **MAIL:** ESHOP@EXTRAFOTBAL.CZ

WWW.EXTRAFOTBAL.CZ